

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ... Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 682 — 683

Ἔτος ΚΗ'.

15 Σεπτεμβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φδλλου Δρχ. 3

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Πιστὸς εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ προυατόχου του

Ὅταν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας οἱ εὐλικρινῶς καὶ γνησίως ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἤρχισαν νὰ τρέφουν ἐλπίδας ἀγαθὰς εἰς τὰς ψυχὰς των. Ἦλπιζον καὶ προσεδόκων, ὅτι νέα πλέον γραμμὴ θὰ ἀκολουθηθῇ ὑπὸ τοῦ νέου Πατριάρχου τοῦ διαδεχθέντος τὸν αἵρετικόν καὶ Οἰκουμενιστὴν Ἀθηναγόραν.

Ταχέως ὅμως διεψεύσθησαν, διότι ἐκ τῶν πράξεων καὶ δηλώσεων τοῦ νέου Πατριάρχου διεπίστωσαν, ὅτι οὗτος ἀκολουθεῖ πιστῶς τὴν ἐνωτικὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του. Εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του μεταξύ ἄλλων εἶπεν τὰ κάτωθι: «Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τοῦ πρώτου ἐν ἰσοῖς τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

χαιρετίζομεν τὸν Ἀγιώτατον καὶ Μακαριώτατον Πάπαν Ρώμης Παῦλον τὸν στ' καὶ πρῶτον ἐν ἰσοῖς ἐν τῇ Καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφὸν σεβάσιμον καὶ πρεσβύτερον τὸν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, Ἐπίσκοπον καὶ Πατριάρχην Δύσεως». Διὰ τῶν λόγων του τούτων ἀποδεικνύει, ὅτι πιστεύει διὰ τὸν Πάπαν Ρώμης, ὅτι εἶναι πρῶτος τῆς Καθόλου Ἐκκλησίας. Ἀδίκως λοιπὸν ἠγωνίσθησαν οἱ θεοφόροι Πατέρες κατὰ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα; Διὰ τί νὰ προηγηθοῦν ἀγῶνες τόσων ἐτῶν ὑπὸ ἀγωνιστῶν Ἱεραρχῶν διὰ τὸ θέμα τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ Ἀλαθήτου;

Ἐν συνεχείᾳ εἶπεν τὰ ἑξῆς εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του: «Τοὺς Μακαριωτάτους προκαθημένους τῶν Ἀρχαίων Ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν τὴν Αὐτοῦ χά-

ριτα τόν Ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας τόν Σεβασμιόν Ἀρχηγόν τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί ἀπαξάπαντας τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀνά τόν κόσμον Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν μετ' αὐτῶν δέ τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπὶ κεφαλῇς Αὐτοῦ καί τὰς Ἐκκλησίας μέλη αὐτοῦ καί διαδηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν πιστότητι εἰς τὴν ἄχρι τοῦδε γραμμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀκολουθήσωμεν τὴν ἁγίαν καί μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου ἡμῶν τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α΄. διὰ τὴν ἐν Πανορθόδοξῳ συμπνοίᾳ χριστιανικὴν ἐνότητα».

«Οὐδόλως θά παραλείψωμεν τό ἐπιβαλλόμενον χρέος, ὅπως συνάψωμεν διαλόγους πρωτίτως μετὰ τοῦ Ἰσλάμ ἔπειτα δέ καί μετὰ τῶν ἄλλων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν» Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀποδεικνύει ὁ Νέος Πατριάρχης ὅτι προτίθεται νά ἀνοίξη τὴν ἰθύραν διὰ νά ἐμβάσῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν Ἀγαρηνοῦς, Βουδιστάς, Ἰνδοῖστας καί πιστοὺς διαφόρων θρησκειῶν καί Δογματῶν.

Πῶς λοιπόν ἐδημιουργήθη νέον κλίμα ὅπως ἀπερισκέπτως ἐφαντάσθησαν τινές ἀντιπρόσωποι τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὁρους;

Αἱ πράξεις καί οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου δέν ἀποδεικνύουν περὶ τράνω, ὅτι οὗτος προτίθεται νά ἀκολουθήσῃ κατὰ πάντα καί διὰ πάντα τὴν γραμμὴν τοῦ ἀποθανόντος αἰρετικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου; Ἡ γραμμὴ τοῦ ὁποσδήποτε παραμένει ἡ ἰδίᾳ. καθὼς καταφαίνεται ἄριστα καί ἐκ τῶν ἐπαίνων καί ἐγκωμίων, τὰ ὁποῖα πλέκει διὰ τὸν ἀποθανόντα προκατόχον του.

Πῶς λοιπόν εἶναι δυνατόν οἱ πιστοί, οἱ πραγματικοί πιστοί καί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί νά τρέφουν ἐμπιστοσύνην πρὸς τό πρόσωπόν του;

Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες νά μνημονεύουν τό ὄνομα Αὐτοῦ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀποδεικνύεται ὅτι θά ἀκολουθήσῃ αἰρετικὴν καί Οἰκουμενιστικὴν γραμμὴν; Ἐάν διαμνημονεύουν τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ ἀποδεικνύουν ὅτι θέλουν καί οὗτοι νά ἐπιβάλλουν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ— τὴν ὀλεθριωτάτην ταύτην αἵρεσιν καί αἵρεσιν τῶν αἱρέσεων ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν μεγάλοι φυσιογνώ-

μιαί τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπαντες οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί ἰδιαίτέρως οἱ Πατέρες τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὀφείλουν νά προσέξουν διότι οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. Οὐ δέν ἤλλαξεν καί οὔτε νέον κλίμα διεμορφώθη εἰς τὰς σχέσεις Ἀγίου Ὁρους καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς διεπίστωσε δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱερά Κοινότης Ἀγίου Ὁρους οὔτε ἐξέλιπον οἱ λόγοι τῆς διακοπῆς τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκείου Πατριάρχου ὑπὸ ἐνίων ἱερῶν Μονῶν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθηναγόρου ὡς προβλέπεται καί ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως ΝΒ' 13.11. 1971 συνεδρίας τῆς ἐκτάκτου διπλῆς σειρᾶς συνάξεως. Οἱ λόγοι ἐξακολουθοῦν νά ὑφίστανται διότι ὁ νέος Πατριάρχης ἀκολουθεῖ προφανῶς, ἐξωφθάλμως καί ἐνσυνειδήτως τὴν ἐνωτικὴν πορείαν τοῦ προκατόχου του καί δέν προτίθεται νά μείνῃ πιστός εἰς τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν, τοὺς Κανόνας καί τὰς παραδόσεις Αὐτῆς. Πῶς λοιπόν ὠρισμένα Ἐκκλησιαστικά περιοδικὰ καί ἐντυπα ἐπιδιώκουν νά μᾶς παρουσιάσουν τὸν νέον Πατριάρχην ὡς συντηρητικόν;

Εἶναι δυνατόν τοῦτο νά γίνῃ πιστευτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἴδιος δημοσιεύει ὅτι θά συνεχίσῃ τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του Ἀθηναγόρα;

Ταῦτα δέν γράφονται ἐκ φανατισμοῦ ἐναντίον τοῦ νέου Πατριάρχου, ἀλλὰ ἀπλῶς καταχωροῦνται εἰς τό πενιχρόν τοῦτον ἄρθρον διὰ νά ἀποδείξουν ὅτι ὁ νέος Πατριάρχης εἶναι Οἰκουμενιστής. Διὰ τοῦτο οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουν νά προσέξουν ἵνα μὴ παραπλανηθοῦν ὑπὸ τῶν λόγων καί τῆς τακτικῆς αὐτοῦ. Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετὰ φόβου! Πρόσχωμεν τὴν ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν διαφυλάττειν ἄχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀνεφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Τὰ Πρωτόυλλα τῆς Σιών

ΠΡΟΛΟΓΟΣ (1897)

Τὸ παρὸν προεκάλεσε μέγαν ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του θόρυβον, ὅπου δὴποτε ἐκυκλοφόρησεν. Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι τὰ ἐν τῷ κυρίως σώματι τοῦ βιβλίου διαλαμβανόμενα προκαλοῦσι τρομακτικὴν ὄντως ἐντύπωσιν. Διότι ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι ὁ Σιωνιστικὸς ἀγὼν ἔχει ὡς κυρίαν πρόθεσιν τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κατάρρευσιν τῶν συνθηκῶν ὑπάρξεως τῶν λαῶν τῶν Χριστιανικῶν ἰδιᾶ Ἑθνῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐπιβολῆς καὶ ἐπικρατήσεως ἐπὶ τῆς Γῆς «Παντοκρατορίας τοῦ ἐπικρατήσεως ἐπὶ τῆς Γῆς τῆς «Παντοκρατορίας τοῦ Ἰσραήλ».

Διασπορᾷ Ἰουδαίων καὶ ἡ ἐπανίδρυσις τοῦ Ἰσραηλικοῦ Κράτους, ἐνομιζέτο, ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἀπὸ αἰώνων πόθος, τὸ μόνον αἰώνιον μέλημα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Ὁ πόθος οὗτος δὲν θὰ ἡδύνατο θεαίως νὰ καταρτισθῇ παρ' οὐδενός, ἐφ' ὅσον αἱ πρὸς ἐπιτεῦξιν αὐτοῦ προσπάθειαι δὲν ἐξέφευγον τῶν ἐπιτρεπομένων ὁρίων διὰ πάντα λαὸν ἐπιδιώκοντα τὴν ἐθνικὴν παλιγγενεσίαν του. Ἀλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ τὰ τεθέντα καὶ τιθέμενα εἰς ἐφαρμογὴν μέσα εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ προκαλῶσι τὴν φρίκην καὶ τὸν ἀποτροπισμὸν καὶ νὰ φέρωσι πάντα εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἂν ἐπρόκειτο ποτὲ μόνον περὶ ἀγῶνος ἐθνικῆς παλιγγενεσίας ἢ περὶ προθέσεων καὶ ἐνεργειῶν πρὸς ἠθικὴν καὶ ὀλικὴν ἐξουθένωσιν καὶ καταρράκωσιν τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἵνα εὐχερέστερον ἐπιτευχθῇ ἡ ὑποδούλωσις τῶν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν.

Πιθανὸν ἡ ἀρχικὴ τῆς Σιωνιστικῆς ὁργανώσεως πρόθεσις νὰ ἦτο μόνον ἡ παλιννόστησις εἰς Ἰουδαίαν τῶν ἐν διασπορᾷ Ἑβραίων καὶ ἡ ἐπανίδρυσις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Κράτους, πραγματοποιηθεῖσα μεταπολεμικῶς.

Γεγονὸς ὅμως ἀναμφισβήτητος εἶναι σήμερον, ὅτι ὁ Σιωνισμός, ὅστις κρατεῖ τὴν γῆν ἐν οἰκονομικῇ ὑποδουλώσει, εἶναι ὁ δράστης τῆς Ρωσικῆς καταρρέσεως καὶ τοῦ Ρωσικοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὁ δράστης προφανῶς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὁ δράστης τῆς μεταπολεμικῆς ἀναστατώσεως τῶν κοινωνικῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κατακλύσαντος τὴν οἰκουμένην κύματος τῆς διαφθορᾶς. Ἐπίσης γεγονὸς ἀναμφισβήτητος εἶναι, ὅτι οὐ μόνον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν νῦν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς διακυβεσθέντας μεγάλων κρατῶν τῆς οἰκουμένης μετέχουσι πάμπολλοι πανίσχυροι Ἑβραῖοι καὶ ὅτι καὶ αὕτῃ ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν (καὶ ἀργότερον ὁ ΟΗΕ) εἶναι ἔργον Ἰουδαίων, γενόμενον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Ἰουδαϊκῶν σκοτίων σχεδίων.

(Σ.Σ. Οἱ σύμβουλοι τοῦ Οὐέλσον ὅπως καὶ τοῦ

Ρουζβέλτ ἦσαν Ἑβραῖοι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ιδρύσεως τῶν «Ὁργανισμῶν» αὐτῶν γίνεται κατωτέρω ἀντιληπτός).

Ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον ἔπαιξαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν παγκόσμιον σκακιέραν, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, οἰκονομικόν, τραπέζικόν, πολιτικόν, κυρίως εἶναι ἀποφασιστικὸς καὶ τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ παράγων αὗτός.

Πλείστα ὅσα δείγματα τοῦ «ἐβραϊκοῦ δακτύλου» ἔχουν προβληθῇ ἀπὸ τῶν στηλῶν μας καὶ ἡ δημιουργία τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ ἀπετέλεσε τὸν ἐπιτευχθέντα ἐπὶ τέλους σκοπὸν τῶν, μετὰ τὸν ὁποῖον προτίθενται νὰ προκαλέσουν τὴν γενικὴν ἀνάφλεξιν, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύουν ὅτι θὰ ἐπαληθεύσουν αἱ προφητεῖαι καὶ τὰ σχέδια τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ μελέτη περὶ τοῦ Ἰσραήλ, ἀποκαλύπτει πλήρως τὸν συνομοτικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπὸ δεκαετηρίδων τεθῇ ἐν λειτουργίᾳ διὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἡμέρας τῆς παντοκρατορίας τῶν ἐντὸς τοῦ σώματός μας εὐδοκιμούντων παρασίτων.

Ἀλλὰ τὸ ἀπίστευτον αὐτὸ «γτοκουμέντο» ἀποδεικνύει σαφῶς καὶ τὸν μηχανισμόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους λειτουργίας του, ἐπιτρέπον συγχρόνως τὴν ἐξηγήσιν πολλῶν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεξηγήτων γεγονότων ἢ φαινομένων).

Ἐχων τις ὑπ' ὄψιν τοῦ πάντα ταῦτα καὶ ἀναγνώσκων μετὰ προσοχῆς τὰ ἐκτεθέμενα ἐν τῷ κυρίως σώματι τοῦ βιβλίου σχέδια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ κόσμος, καὶ ἰδίᾳ ὁ Χριστιανικὸς, διατρέχει κίνδυνον ὑπέρτατον ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρχισεν εἰς πλείστα ὅσα κράτη ἡ ἀποκάλυψις ὧν τῶν σκοπῶν καὶ ἐνεργειῶν τῆς Σιωνιστικῆς ὁργανώσεως, ἐκδηλοῦται δὲ σοδρὰ καὶ συστηματικὴ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν φωτεινῶν πατριωτῶν προσπάθεια πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τῶν σκοτίων τούτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προθέσεων, ἀλλὰ μένει ἄραγε καιρὸς πλέον πρὸς τελεσφόρον καταπολέμησιν τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ κινδύνου. (Σ.Σ. Μετὰ τὸ 1945 ἰδίως, οἷα δὴποτε ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ ἐβαπτίσθη ...ἀναδίωξις τοῦ Ναζισμοῦ!).

Ἡ παντοδυναμία τῆς Σιωνιστικῆς Λερναίας Ὑδρας εἶναι σήμερον ἀναμφισβήτητος. Κρατεῖ ἐν οἰκονομικῇ ὑποδουλώσει ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ἐνῷ διὰ τῆς παρ' αὐτῆς καλλιεργηθείσης μεθοδικῶς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἀνηθικότητος, διαφθορᾶς, ἀρνησιπατρίας, ἀρνησιθρησκείας καὶ ἐκφυλισμοῦ ἐν γένει καταπνίγει ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κόσμου τὰς ἠθικὰς τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν ἀτόμων βάσεις, ἐξαπολύει νῦν κατὰ τῶν λαῶν τὴν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας ἀπόγνωσιν πρὸς δημιουργίαν τρομακτικῶν κοινωνικῶν ἀ-

νατροπών, διὰ τὰ ἐκπορθήσῃ εὐχερῶς πλέον καὶ τὰ ἀπομένοντα νῦν ὀλίγα τελευταῖα χαρακώματα τῆς ἀνθρωπότητος, πρὸς πλήρη ὑποδούλωσιν τῆς εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν.

Μένει ἄραγε — ἐπαναλέγομεν — ἀκόμη καιρὸς πρὸς ἀντίδρασιν; Ἡ εὐρισκόμεθα πλέον εἰς τὰς παρμονὰς τῆς ἐκρήξεως τῶν τρομερῶν τελικῶν γεγονότων, τὰ ὅποια θὰ ρίψωσιν ὀριστικῶς μέσα εἰς τοὺς πλοκάμους τῆς φοβερᾶς τοῦ Σιωνισμοῦ Λερναίας Ὑδρας τὴν οἰκουμένην;

Ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης, τῆς ὁποίας τὰ ἠθικὰ θεμέλια ὑπεγρόμμευσεν ἀπὸ μακροῦ μὲ σατανικὴν μεθοδικότητα ὁ Σιωνισμὸς διὰ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐνσυνειδήτων ἢ καὶ ἀσυνειδήτων ὁργάνων του. (Σ.Σ. Ἰδίως διὰ τῶν εἰς αὐτὸν ὑποδουλωμένων μαζικῶν μέσων «ἐνημερώσεως», (βλ. κατευθύνσεως!)) εἶναι ἄραγε εἰς θέσιν νὰ κατανοήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ ἀποτροπαίου ταύτου ἐπὶ θύραις κινδύνου καὶ νὰ ὀρθωθῇ ἔστω καὶ κατὰ τὴν δωδεκάτην ὥραν σύσσωμος καὶ ἀποφασιστικῇ κατὰ τῶν σκοτίων τούτων τοῦ Σιωνισμοῦ προθέσεων;

Ὁμολογοῦμεν ἀπεριφράστως ὅτι ἀμφιβάλλομεν.

Τὰ ἀντισημιτικὰ κύματα ὀφείλονται εἰς αἷτια ἐπιπόλαια ἢ εἰς ὀφορμὰς σοβαρὰς καὶ βαθείας; Πρέπει οἱ Ἰουδαῖοι νὰ θεωροῦνται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ὑπεύθυνοι τῆς παγκοσμίου ἀναστατώσεως;

Μόνον γεγονότα ἀκριβεστάτα ἐπικυρωθέντα, συγκρίσεις εἰλικρινῶς γεγόμεναι, συλλογισμοὶ λογικῶς ἐξηγμένοι, δύνανται νὰ δώσωσι τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα. (Σ.Σ. Αὐτὰ εὐρίσκονται λεπτομερῶς εἰς τὴν περὶ Ἰσραὴλ μελέτην τῆς ἐφημερίδος «4η Αὐγούστου», εἰς τὸ φύλλον Ἰουλίου 1970)

Φαίνεται ὅτι, ὁ Ἰουδαϊκὸς κίνδυνος, δὲν ἀπεκαλύφθη πλήρως παρὰ ὅταν ἐκυκλοφόρησεν ἡ μετάφρασις ἀποσπάσματος ἐκ ρωσικοῦ βιβλίου, ἐξησφαλισμένου εἰς τὸ BRITISH MUSEUM κατ' Αὐγούστον 1906 καὶ τὸ ὅποιον εἶχεν ὡς τίτλον: «Τὸ Μέγα ἐν Μικρῷ καὶ ὁ Ἀντίχριστος ὡς ἄμεσος πολιτικὴ δυνατότης». Σημειώσεις ἐνὸς Ὁροδόξου Β' ἔκδοσις διορθωμένη καὶ ἐπηρυξημένη.

Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐξεδόθη κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1919 παρὰ τῶν Ἑὺρ καὶ Σποτογοῦντ, καὶ ἔφερε τὸν τίτλον: «Ὁ Ἰουδαϊκὸς κίνδυνος. Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών». (The Jewish Peril. Protocols of the Learned Elders of Sion)

Αὕτη θὰ ἔμενεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄγνωστος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐὰν συντάκτης τῶν «Τάϊμς» δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ ἀφιερῶσιν εἰς αὐτὴν ἓν ἄρθρον καὶ νὰ δώσῃ περὶ αὐτῆς ἀρχετὰ λεπτομερῆ περιγραφὴν, προκαλοῦσαν τὴν ἀγωνιώδη ἐρώτησιν: ἐὰν αὐτὸ τὸ βιβλίον ἀληθεύῃ, μήπως δὲν διεφύγαμεν μίαν γερμανικὴν εἰρήνην παρὰ διὰ νὰ ὑποκύψωμεν εἰς μίαν Ἰουδαϊκὴν τοιαύτην;

Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ἐκυκλοφόρει ἐν Λονδίνῳ ἡ ἀγγλι-

κὴ μετάφρασις τῶν «Πρωτοκόλλων», γερμανικὴ τοιαύτη ἐδημοσιεύετο εἰς τὸ Σαρλόττενμπουργκ (Βερολίνο) ὑπὸ τοῦ κ. Γκότφριντ Τσοῦρ Μπέεκ. «Τὰ Μυστικά τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» (Die Geheimnisse der Weisen von Sion) καὶ διεδίδετο ἀρχετὰ ταχέως εἰς τὰ κράτη τοῦ Ράιχ ὡς καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Τὸ ἄρθρον τῶν «Τάϊμς» ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ κινδύνου. (Jewish Peril)

Ἀμέσως τὸ βιβλίον εἰς γινε δυσεύρετον — ἐξηφανίσθη — καὶ πρᾶγμα παράδοξον, οἱ ἐκδόται Ἑὺρ καὶ Σποτογοῦντ ἐδήλωσαν ὅτι, δὲν θὰ ἐκαμνον νέαν ἔκδοσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἔως ὅτου, τῇ φροντίδι ἐθνικιστικῆς τινὸς ἐταιρείας «The Britons» δημοσιεῖσθαι νέα ἀγγλικὴ ἔκδοσις, ἡ μεγάλη ἡμερησία «The Morning Post»

δημοσίεωσεν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ἀφορμὴ τῆς παγκοσμίου ἀνησυχίας» «The Cause of World Unrest» σειρά ἄρθρων πολλὰ ζωντῶν, βασίζομένων ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν «Πρωτοκόλλων» καὶ ἐπὶ ἐγγράφων προγενεστέρως ἀνακαλυφθέντων καὶ ἀποδεικνύοντων, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἀπεδίδομεν τὴν παγκόσμιον καχεξίαν, τὴν παρατείνουσαν τὰς μεταπολεμικὰς οἰκονομικὰς καὶ πολιτικὰς δυσκολίας.

Εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἐδημοσιεύθη, παρὰ τοῖς κ.κ. Σμὼλ Μάινερντ καὶ Σία τῆς Βοστώνης, ἄλλη μετάφρασις ἐπιγραφομένη «Τὰ Πρωτόκολλα καὶ ἡ παγκόσμιος ἀνατροπὴ» «The Protocols and the world revolution».

Καὶ πολωνικὴ μετάφρασις ἀνεφάνη ἐπὶ πλέον κατὰ τὸ 1920. Εἰς τὴν Γαλλίαν πρακτικὰ τινα, συνοδεύομενα ἐκ περικοπῶν τοῦ βιβλίου τοῦ Σεργίου Νεῖλου κατεχωρίσθησαν εἰς τινὰς ἐφημερίδας.

Εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζωμεν τὰς διαφορὰς ἐκδόσεις τὰς γινόμενας ἐν Ρωσίᾳ. Φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη, ἣτις ὀφείλεται εἰς τὸν καθηγητὴν Σέργιον Νεῖλον ἐγένετο κατὰ τὸ 1902, ἀλλ' αὕτη θὰ ἡγοράσθῃ καὶ ἐξηφανίσθῃ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καθόσον τὰ ἀντίτυπα αὐτῆς εἶναι δυσεύρετα.

Ἐπανεξεδόθη κατὰ τὸ 1903; Ἴσως, ἀλλὰ ἡ πρώτη τῆς ὁποίας κατέχομεν ἀντίτυπον εἶναι ἡ τοῦ 1905, ἣτις ἐμφαίνεται εἰς τὸν κατάλογον τοῦ Britische Museum.

Τὸ ἔργον τοῦ Σεργίου Νεῖλου ἔσχε νέας ἐκδόσεις κατὰ τὰ 1911, 1912, 1917 καὶ 1920. Ἡ ἀμερικανικὴ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1911, τῆς ἐκτυπωθείσης εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Σεργίου. Ἡ ἔκδοσις τοῦ 1917 κατεστράφη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων, (Σ.Σ.: καθόλου παράξενον, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι ἦσαν Ἑβραῖοι!), ἡ δὲ τοῦ 1920 ἐξετυπώθη εἰς τὸ Βερολίνον. Ἡ μετάφρασις τῶν «Πρωτοκόλλων» ἐξετυπώθη ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἀκτίς τοῦ Φωτός».

Ποῖα λοιπὸν εἶναι ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν

των «Πρωτοκόλλων»; Όπως ο ηλεκτρικός σπινθήρ εις τούς κερατοειδείς σωλήνας προκαλεί χημικά καθιζήματα ούτω και τὰ «Πρωτοκόλλα» ἔσχον ὡς συνέπειαν νὰ προκαλέσουν ἀντιϊουδαϊκὰ κρίσεις καὶ σχόλια, ἀποκαλύπτοντα εἰς τούς διαφόρους λαοὺς ἕνα ἀγωνιώδη κίνδυνον καὶ γνωστοποιούντα τὸ σχέδιον ἐκστρατείας, τὸ ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰσραήλ, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μεγαλειώδες ὄνειρόν του, τὸ ἀντικείμενον τῶν προαιωνίων φιλοδοξιών του, ἦτοι τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν.

Αἱ σιωνιστικαὶ ἐταιρεῖαι συνεχρότησαν συνέδριον εἰς τὴν Μπάλ κατὰ τὸ 1897 καὶ ἔρριψαν ἐν αὐτῷ τὰς βάσεις προγράμματος κατακτήσεων, τοῦ ὁποῦ αἱ προηγούμεναι ἐπιτυχίαι ἐδικαιολογοῦν τὴν εὐρύτητα. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ὑπεδείκνυε τοὺς διαδοχικοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἀκολουθητέας μεθόδους καὶ τοὺς τηρητέους τακτικοὺς κανόνας. Τὰ διάφορα τμήματα τοῦ Συνεδρίου συνέτασσον πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων των, ὀνομαζόμενα «Πρωτοκόλλα» προωρισμένα ν' ἀνακοινωθῶσιν εἰς τινὰς μεμνημένους καὶ διατηρήσωσι τὸ σχέδιον τῶν ἀποκρύφων αὐτῶν καὶ παρανόμων συμβουλίων.

Ὁ Σέργιος Νεϊλος, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1917, δηλοῖ ὅτι τὰ φυλλάδια τὰ περιέχοντα ἀποσπάσματα αὐτῶν τῶν πρακτικῶν, συγχευμένων εἰς τὴν γαλλικὴν (διότι πλείστοι Σιωνισταὶ ἠγγέλουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν) τοῖς παρεδόθησαν κατὰ τὸ 1901 ὑπὸ τοῦ Alexis Nicolajevith Souchotin στρατάρχου τῆς εὐγενείας τοῦ chern. Τὰ φυλλάδια ταῦτα ἐγένοντο γνωστὰ καὶ εἰς τὸν δεύτερον Ρῶσον μεταφραστὴν των.

Πῶς ὁ Ἀλέξης Νικολάγιεβιτς τὰ εἶχε προμηθευθῇ; Δύο διαδόσεις ὑπάρχουν περὶ τούτου, ἡ ἀντεγράφησαν ὑπὸ γυναικὸς τινος, συζύγου ἢ ἐρωμένης ἐνὸς ἐκ τῶν συνταξάντων αὐτὰ μεμνημένην καὶ ἡ ὁποία ἐθεώρησε καθήκον τῆς νὰ μεταβιβάσῃ τὰ ἀντίγραφα ταῦτα εἰς Χριστιανὸν δυνάμενον νὰ θέσῃ τοὺς ὁμοθρήσκους τῆς εἰς προσοχὴν ἐναντίον τῶν σκοτίων καὶ ἀπειλητικῶν προθέσεων τοῦ Σιωνισμοῦ, ἢ ὑπεξηρέθησαν ἀπὸ χρηματοκιβώτιον, τὸ ὁποῖον εἶχον οἱ Σιωνισταὶ εἰς τινὰ πόλιν τῆς Ἀλσατίας. Δὲν εἶναι βέβαιον ἂν μία ἐκ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων εἶναι ἀκριδής, καθ' ὅσον οἱ χάτοχοι τῶν φυλλαδίων θὰ προσεπάθουν νὰ ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ πᾶσαν ὑπόνοιαν καὶ πᾶσαν ἐκδίχῃσιν τὸν δράστην, ἢ τοὺς δράστας τῆς ὑπεξαιρέσεως ἢ τῶν διαπραγμασιῶν ἀκριτομυθίων.

Ὅσον διὰ τὴν πραγματικότητα τῆς ὑπεξαιρέσεως ἐγγράφων ἐκ τῶν Ἰσραηλιτικῶν ἀρχείων αὕτη ἐπιβεβαιοῦται ἐξ ἐγκυκλίου τοῦ Σιωνιστικοῦ Κομιτάτου, χρονολογουμένης ἀπὸ τὸ 1901, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ δόκτωρ Χέρτζ παραπονεῖται διὰ τὰς ὑπεξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς θεήλους νὰ γνωρίσωσι τὰ μυστικά των «Πρωτοκόλλων».

Τὰ «Πρωτοκόλλα» εἶναι εἴκοσι τέσσαρα τὸν ἀριθμόν. Εἶναι μᾶλλον διδασκαλίαι καὶ γνωμικὰ παρὰ ἀνακρινώσεις. Φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς των ἢ οἱ συγ-

γραφεῖς των ἔσχον ὡς κυριωτέραν φροντίδα νὰ ἐκθέσωσιν εἰς εἴκοσι τέσσαρα μαθήματα τὰ δόγματα τοῦ Ἰσραήλ, τοὺς ἀντικειμενικοὺς τοῦ σκοποῦς, οὓς ἐπιδιώκει ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ τὰς λεπτομερείας τοῦ τελικοῦ σχεδίου ἐκστρατείας πρὸς κατάκτησιν τῆς παγκοσμίου ἐξουσίας ὁπότε τὰ πάντα θὰ ἐφαίνοντο παρασκευασμένα διὰ νὰ ἀρχίσωσι τὸν ἀτοφασιστικὸν ἀγῶνα.

Διὰ τοὺς Ἰουδαίους δὲν ὑπάρχει ἄλλο δίκαιον παρὰ τὸ τῆς ἰσχύος, ἢ φιλελευθερίας κατέστρεψε παρὰ τοῖς Goyim τὴν τε θρησκείαν καὶ τὴν ἐξουσίαν, ὁ χρυσὸς εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ Ἰσραήλ καί, διὰ τοῦ χρυσοῦ, ἐγένετο οὗτος κύριος τοῦ τύπου καὶ τῆς Κοινῆς γνώμης, δι' ὧν καὶ διευθύνονται αἱ κυβερνήσεις εἰς τὰ δημοκρατικοποιηθέντα κράτη.

Αἱ τεκτονικαὶ στοαὶ διευθύνονται ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι κατευθύνουσι τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὴν προπαγάνδαν αὐτῶν.

Οἱ Χριστιανικοὶ λαοὶ θὰ εἶναι ἡμέραν τινὰ τόσοι ἡγογητευμένοι, ὥστε θὰ ἀπαιτήσωσιν ὑπερκυβέρνησιν παγκοσμίαν, πηγάζουσαν ἐκ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἰδιαίτεροι πόλεμοι καὶ μία παγκόσμιος ρῆξις, ἣν τὸ Ἰσραήλ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξαπολύσῃ, θὰ ἐπισπεύσωσι τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ. Ἡ Ἰουδαϊκὴ μοναρχία θὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν φιλελευθερίαν τῶν Χριστιανικῶν κρατῶν. Ὅλαι αἱ θρησκείαι θὰ καταργηθῶσι πλὴν τῆς τοῦ Μωϋσέως, (δηλ. τοῦ Ταλμούδ).

Διὰ νὰ δεῖξωσι τὴν δυνάμιν των οἱ Ἰουδαῖοι θὰ καταβάλωσι καὶ θὰ ὑποδουλώσωσι ἕνα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. (Σ.Σ.: Ἐγένετο τὸ 1917—1921 καὶ ὄχι ἐνα!). Προσδευτικὸς φόρος ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ δάνεια κρατικά θὰ ἀποκαταστρέψωσι τοὺς Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ἄθεος διδασκαλία θὰ ἔχῃ ἀνηθικοποιήσῃ καὶ ἡ ἐπὶ τόσοι χρόνον ἀναμενομένη ὥρα θὰ σημάνῃ. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἐνσάρκωσις τοῦ Περπωμένου, θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ καταδαμασθέντος σιμπαντος.

Τοιοῦτον εἶναι ἐν συντόμῳ τὸ περιεχόμενον τῶν «Πρωτοκόλλων». Εἶναι καλὸν νὰ μελετήσῃ τις τὰ διάφορα κεφάλαια αὐτῶν, νὰ συγκρίνῃ τὸ κείμενόν των πρὸς ἄλλα ἔγγραφα ἑβραϊκῆς προελεύσεως, καὶ νὰ παρατηρήσῃ ἐν τίνι μέτρῳ ἔχουσι πραγματοποιηθῇ, κατὰ τὸν πόλεμον, τὰ προβλεφθέντα γεγονότα καὶ ἀναγγελλθέντα συμβεβηκότα εἰς φυλλάδια γεγραμμένα πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν.

Τὸ τρίτον κεφάλαιον αὐτῶν τῶν διδασκαλιῶν τῶν Σοφῶν τοῦ Ἰσραήλ περιέχει ὑπαινιγμὸν εἰς τὸν Ὀφιν, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τὴν προσδευτικὴν πορείαν τοῦ Ἰσραήλ πρὸς τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν.

Ὁ Σέργιος Νεϊλος, εἰς τὸν ἐπιλογὸν τοῦ βιβλίου του, τὸ ὁποῖον ἡ ἀμερικανικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ μετάφρασις δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει τῆς, παρέχει περιέργους λεπτομερείας περὶ τοῦ συμβόλου τούτου τῆς Ἰουδαϊκῆς δυνάμεως, αἰέποτε νικηφόρου, ὅταν θὰ ἔχῃ περικλείσει τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη. Κατὰ τὰς Ἰουδαϊκὰς παραδόσεις, ἡ πρόρρησις αὕτη ἀνέρχεται εἰς τοὺς χρόνους

του Σολομώντος. Η κεφαλή του όφους παριστάνει τους ιθύνοντας, τους μεμνημένους του Ισραήλ. Εισ-
δύει εις την καρδίαν εκάστου των εθνών δια να τα
διαφθείρη, να τα καταστρέψη και αναχωρήσασα εκ
Σιών, όφείλει να επανέλθη εις αυτήν, αφού θα έχη
εκπληρώσει τον κύκλον των κατακτήσεών της.

Σύγχρονος συγγραφέυς (δ Μ. Νταμσάνκο) εξέ-
φρασε την εξέως γνώμην εις βιβλίον δημοσιευθέν κατά
τò 1911: «Λαμβανομένου υπ' έφει του σχετικώς μι-
κρού αριθμού των Ιουδαίων, ούτοι μόνοι των εις μίαν
εύρειαν πάλην δέν δύνανται θεδαίως να νικήσωσι τò
πλήθος, έν τώ μέσω του όποιου ζώσιν ως παράσιτα.
Δι' δ επενόησαν έν είδος αυτοκτονίας δια τους Χρι-
στιανούς, προκαλούντες έπιτηδεύς παρ' αυτοίς έμφυ-
λίους διαφωνίας και παρασκευάζοντες έντέχνως κα-
χοδοιικήσεις και άκυδερνησίας».

Άφού έχουσι περισυλλέξει τον χρυσόν και κα-
ταλάδει εις χείρας των τα κυριώτερα όργανα του Τύ-
που, έπετέθησαν άρχικώς κατά των Μοναρχιών, διό-
τι αύται είναι «μία άνωτέρα δύναμις, κληρονομική
και παραδοσιακή». Διά τούτο οι Ιουδαίοι έχουσι παν-
ταχού διευκολύνει την ύποκατάστασιν του Δημοκρα-
τικού πολιτεύματος εις τον μοναρχικόν τοιοϋτον.

Όσον άφορά τον Μπολσεβικισμόν, οι Ιουδαίοι
της Ρωσίας δέν άρνούνται ότι είναι υπεύθυνοι άποურ-
γοί αυτού: Είς την έφημερίδα «δ Κομμουνιστής» δ
Ισραηλίτης Μ. Κοέν έγραφε την 12ην Άπριλίου του
1919: «Δύναται τις να είπη άνευ υπερβολής, ότι ή
μεγάλη ρωσική κοινωνική επανάστασις υπήρξεν έργον
των Ιουδαίων και ούτοι όχι μόνον κατηύθυναν την ύ-
πόθεσιν, αλλά και έλαβον εις χείρας των τò ζήτημα
των Σοβιέτ. Δυνάμεθα να είμεθα ήσυχoi έμεις οι Ι-
ουδαίοι, έφ' όσον ή υπερτάτη διεύθυνσις της έρυθρού
στρατού θα είναι εις χείρας του Λέοντος Τρότσκι».
(Σ.Σ.: Διά όλα αυτά βλέπε «Ισραήλ», 4η Αυγούστου
1970).

Αυτό τούτο τò κείμενον δέν στερείται ούτε σαφη-
νείας ούτε βάθους. Φέρει έν έαυτώ μίαν άποδεικτικήν
δύναμιν ου την τυχούσαν, και διά τούτο οι Ιουδαίοι,
άφου εις μάτην προσεπάθησαν να εξαφανίσωσι τò βι-
βλίον τούτο και να καταπνίξωσι τās άδιακρίτους φω-
νάς τās άπεκαλυπτούσας τò σχέδιον της έκστρατείας
του Ισραήλ, άφωσιώθησαν εις την προσπάθειαν του
να παραστήσωσιν, ότι τα πρακτικά των Σοφών της
Σιών ήσαν άπόκρυφα και δέν έστηρίζοντο επί κα-
νενός σοδαρού δεδομένου. Ούδεις όμως δέν ήδυνήθη να
έξηγήση πώς, όλα αυτά που έγράφησαν τò 1897, έ-
πηλήθευσαν μέχρι κεραίας και κατά την χρονικήν
σειράν άκόμη, 50 χρόνια άργότερον.

Ο Σολομών Ραϊνέχ είναι δ πρώτος, δ όποιος εις
την «Όπινιόν» της 26 Ιουνίου 1920 έδήλωσεν, ότι τα
«Πρωτόκολλα» δέν ήσαν παρά καθαρά και άπλάι έ-
πινοήσεις. Ο «ψευδολόγος Νεϊλος» είχεν άντλήσει
τās φαντασιοπληξίας του «άπό την Μαρξιστικήν έ-
παναστατικήν φιλολογίαν» και οι Ιουδαίοι, όπως οι
Μασώνοι, έσυκοφαντούντο φρικαλέως, ως είχον συκο-

φαντηθή άλλοτε οι Ιησουίται δια της δημοσιεύσεως
των δήθεν «Μνιτα Σεχρέτα»

Δέν ήδυνήθη ουχ ήττον να ώθήση περαιτέρω τους
ίσχυρισμούς του. Καί άλλοι πολλοί τον διεδέχθησαν
εις την αυτήν προσπάθειαν. Ούδέν έπιχείρημα έφε-
ρον.

Τò γεγονός όμως τούτο, ότι με τόσην σοδαρότητα
γίνεται λόγος περί τυπογραφείου Ιησουϊτών, λειτουρ-
γούντος εις την όδον Γκαρανσιέρ, άρκεί να κλονίση
και εκμηδενίση όλα τα έπιχειρήματα, τα όποια παρα-
θέτει δ έπίσημος πληρεξούσιος δικηγόρος της έν Αγ-
γλία Ισραηλινής Έπιτροπής.

Φαίνεται ότι, δ συγγραφέυς των «Πρωτοκόλλων»,
δηλαδή δ πρακτικογράφος του Α' Σιωνιστικού Συνε-
δρίου του 1897, όνομάζεται Άσερ Γκίντςμπεργκ και
Έβραϊστί Άσάντ Χάμμι, όπερ σημαίνει «εις εκ του
λαού».

Γεννηθείς εις Σκβίρα (διοίκησης Κιέβου) έμελέ-
τησε τò Ταλμούδ εις τās Ιουδαϊκάς σχολάς, συνεζεύ-
χθη την έγγονήν Ραββίνου της Λύμποβιτς εισήλθεν
εις τò Καχάλ, ίδρυσεν όμιλον «νεοσιωνιστών», έπειτα
μυστικήν εταιρείαν «οι υιοί του Μωυσέως»

παρίστατο εις τò σιωνιστικόν Συνέδριον της
Μπάλ άνέπτυξεν έν αύτῳ τα μαθήματα τα άποτελούν-
τα τās είκοσι τέσσαρα «Πρωτόκολλα», αλλά δέν ήδυ-
νήθη νò συνεννεηθή ούτε με τον δόκτορα Χέρτσλ ούτε
με τον Μάξ Νορντάου οτινες τον έχαρακτήρισαν ως
υπεραδιάλλαχτον έν τῳ ένοικισμῳ του.

Άναλύων τις ταύτα, διακρίνει τρία ουσιώδη ση-
μεία, συχνάκις περιπλεκόμενα:

1) Φιλοσοφικήν κριτικήν των φιλελευθέρων άρ-
χών.

2) Έκθεσιν σχεδίου προπαγάνδας μεθοδικώς δι-
ενεργουμένης δια να εξασφαλίση εις τους Ιουδαίους
την παγκόσμιον κυριαρχίαν.

3) Προφητικάς προβλέψεις περί της προσεχούς
πραγματοποιήσεως των ουσιωδών μερών του σχεδίου
τούτου αι όποiai τότε μέν ήσαν άπλῳς προφητικά
(1897), αλλά σήμεραν έχουν τόσον πολυ έπαληθεύ-
ση, ώστε να είναι αδύνατον να μην γίνουν πιστευται
εις όλους άνεξαιρέτως τους τομείς.

(Σ.Σ. Άναγγνώνοντες τò κείμενον των «Πρωτο-
κόλλων» πρέπει, οι άναγνώσται να έχουν πάντοτε υπ'
όψιν των την χρονολογίαν 1897 (άνόμοπος χρόνος)
και ένα ένα πρωτόκολλον ή έδάφιον να τò φέρουν εις
άντιπαράστασιν με τās σήμεραν γνωστά γεγονότα. Ό-
σοι δέν τās γνωρίζουν επακριβώς, ως προμηθευθόν τò
φύλλον του Ιουλίου 1970 της 4ης Αυγούστου» δια να
διασταυρώσουν τās γεγονότα.

Άλλά και οι άνίδεoi άκόμη, με μικράν λογικήν
προσπάθειαν θα άντιληφθούν άμέσως τò βάθος του
θέματος).

(Συνέχεια)

'Ανοιυτή 'Επιστολή

Εὐθ. Τριανταφύλλου 'Αξιωμ. Χωροφ. έ. ά.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Είναι εξαρριστική ή τακτική του έν λόγω διευθυντού του 'Υπ. 'Εσωτερικών, μαρτυρεί δέ ότι ή φαυλοκρατία δέν εξέλιπε, αλλά άφήκε βαθείας τās ρίζας της διά πολλά ακόμη έτη, παρ' όλα όσα λέγονται. Καταγγέλλονται παραβάσεις άνήκουστοι και πρωτοφανείς είς τὰ στρατιωτικά χρονικά είς βάρος ίδιας πολειστών του Συν) τος Χωρ) κής Μακρυγιάννη, πλήν καταβάλλεται λυσσώδης αντίδρασις από μέρους 'Υπουργών και 'Υπηρεσιών, ίνα αποκρυβώσι από των όφθαλμών των πρωτεργατών της 'Επαναστάσεως της 21ης 'Απριλίου 1967. Ούτως έδόθη προτεραιότης και μεγάλη προσοχή είς άγρότας, έργάτας και είς αυτούς ακόμη τούς έργασθέντας διά τόν άφανισμόν της πατρίδος και ήγγονήθημεν όσοι, με κίνδυνον της ίδιας ζωής, έξησφαλίσαμεν την άκεραιότητα του 'Εθνους.

Αύτη ή διαφορά μεταξύ ήμϊν και άκάπνων ρασοφόρων, οίτινες έκακούργησαν είς βάρος της 'Εκκλησίας και παρίστανται σήμεραν ήρακλείς αυτής. (Γάκωδος Βαθανάτος, Παντελεήμων Παπαγεωργίου, έπίσκοπος Θεσσαλονίκης, Παντελεήμων Φωστίνης ό ήθοποιός και θεατρίνος αποκληθείς παρά του άοιδίμου 'Ακαρνανίας 'Ιεροθέου, ό μασόνος 'Αμβρόσιος Φθιώτιδος και άλλοι ούς έχομεν καταγράψει διά τās ...δραστηριότητάς των, είς ιδιαίτερον κατάλογον) κ.ά.

ΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΣ ΟΡΘΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Και επειδή οι άνίδεοι φλυαρούν, έν γνώσει ή άγνωσία, ίσως δέ και έξ ίσκαριωτικής ιδιοτελείας, περί επιστημονικώς όρθου του παπικού ήμερολογίου του Γρηγοριανού, αναφέρουμε όλίγα έξ όσων γνωρίζομεν επί του θέματος αυτού.

1. Νεώτερον του νέου - Γρηγοριανού ήμερολογίου έφευρε τῷ 1956 ή άμερικανοεβραία ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΤΣΕΛΙΣ, ήτις ωδίνουσα από του 1938, μόλις μετά 18 έτη έδέησε ίνα γεννήσῃ τό νεώτερον του «παλαιωθέντος» Γρηγοριανού. Τούτο ένεφάνισε ένώπιον των 'Ηνωμένων 'Εθνών, άτινα έδέξαντο μετά χαράς, 41 δέ Κράτη έδέχθησαν την έφαρμογήν του.

Παρουσίαζε πολλά πλεονεκτήματα τό νεοεφευρεθέν υπό της 'Ελίζαμπεθ 'Ατσελις ήμερολόγιον, διότι α) ό πρώτος μήν έκάστου τριμήνου είχε 31 ήμέρας, ένῷ οι έπόμενοι δύο 30. β) 'Ο Φεβρουάριος άντι 28 έξιούτο με τούς άλλους, είς 30 και αυτός. γ) Τό Πάσχα δέν υπέκειτο πλέον είς περιορισμούς πατισέλληνου, ίσημερίας, έβραϊκού - νομικού Φάσχα κλπ. 'Ός αόθεντία ή έφευρέτις άμερικανοεβραία, καθώρισε όπως τό Πάσχα έορτάζεται πάντοτε, σταθερώς, την 8ην 'Απριλίου. δ) Μεταξύ 'Ιουλίου και Αδγούστου παρενετίθετο μία ήμέρα, ήτις ώρίσθη υπό της 'Ελ-

ζαμπεθ να όνομάζεται λευκή. ε) 'Η έοοτή της ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ θα ήτο σταθερά έν ήμέρα ΔΕΥΤΕΡΑ! στ) 'Ανά πᾶν δίσεκτον έτος θα προστίθεται μία ακόμη ήμέρα μετά την 30ην Δεκεμβρίου, λευκή και αυτή, ίνα ούτω έχωμεν δύο λευκάς κατ' έτος.

Τοιαύτα «πλεονεκτήματα» τό επιστημονικόν σας Γρηγοριανόν δέν περιείχε κ.κ. Παπαδόνα, Σάμπα, Θ. Παπακωνσταντίνου κλπ. κατήγοροι των Παλαιοημερολογιτών. 'Απεδείχθητε και σεις ύποσκελιζόμενοι παρά γυναικός έβραίας κατὰ τās γνώσεις τās επιστημονικάς. Καλώς έφθέγγετο άπολοφυρόμενος από του Αιγάλεω ό μακαρίτης Εέρξης με την ύπό των 'Ελληνίδων γυναικϊν ήταν των Περσϊν στρατιωτών του. «Όίμοι τί πέπονθα ό τάλας! Οί μέν άνδρες γεγόνασι γυναίκες, αι δέ γυναίκες άνδρες! Τό παρήγορον πάντως είναι, ότι ή έφευρέτις ήτο παντελονού! Σχετικώς με τό νέον «θρησκευτικόν» αυτό ήμερολόγιον, έγραφε τότε ή έφημερίς «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» 18.7.54 τὰ κάτωθι :

ΔΙΑΡΚΕΣ «ΕΤΗΣΙΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ»

«...Δέν πρέπει όμως, να νομισθῇ ότι πλέον των άνωτέρω μεταβολών θα επέλθῃ άλλη αλλαγή είς τό νυν ίσχύον Γρηγοριανόν 'Ημερολόγιον. Αί σημαντικάί, όμως, αὗται καινοτομίαι θα διαμορφώσουν ένα ήμερολόγιον, τό όποϊον θα είναι κτήμα όλοκληρου της άνθρωπότητος, δεδομένου ότι ως πιστεύεται θα γίγη δεκτόν ύφ' όλων των χωρών... από του 1956». 'Ατυχώς διά τούς κοπτομένους διά τὰ «επιστημονικώς άκριβέστερα» ήμερολόγια δέν έτέθη ακόμη είς έφαρμογήν, αυτό τό σπουδαϊον «ΕΤΗΣΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ».

2. 'Ενιαϊον έορτολόγιον προτείνουν οι Καθολικοί Παπικοί. Είς την ένταύθα ΠΟΛΙΝ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ συνεδριάζουσιν «Οίκουμενικήν» Σύνοδον της Καθολικής 'Εκκλησίας ύπεβλήθησαν προτάσεις περί συνευνήσεως μετά των άλλων 'Εκκλησιών διά την καθιέρωσιν ένιαίου έορτολογίου και άμεταθέτου ήμερομηνίας έορτασμοῦ του Πάσχα... ('Εφημερίς «'Ελληνικός Βορρᾶς» 13.11.62).

3. Τό θέμα πού συζητείται από μακροῦ χρόνου. Θα γίνουν αλλαγαι και είς τό ήμερολόγιον; 'Επενόηθη ήδη Νέον Πρακτικόν πού μπορεί να τεθῇ είς έφαρμογήν από 1 'Ιανουαρίου 1968.

Δέν είναι ή πρώτη φορά πού συζητείται ή αλλαγή του ήμερολογίου, του Γρηγοριανού θέλει να είπη έδῶ ό Οδῶλτερ Ροτέ έξ Ουάσιγκτων. 'Όπως ξέρουμε, ή

ζωή μας: ολόκληρη ρυθμίζεται από κάθε της άποψι, από ένα ημερολόγιο που καθιερώθηκε από τους αρχαίους Αιγυπτίους, νομιμοποιήθηκε το 44 μ.Χ. και εν συνεχεία μεταρρυθμίστηκε στα 1582, γιατί απέδειχθη πως δεν ήταν πρακτικό. 'Απ' εκεί κι' έπειτα παρέμεινε απείραχτο μέχρι σήμερα, στην εποχή της ατομικής ενέργειας και των διαστημικών πυραύλων, ενώ είναι πρό πολλού ξεπερασμένο, ακατάλληλο για να ικανοποιήσει τις καθημερινές μας ανάγκες.

'Ακούστε τα κ.κ. Παπαδόπουλα, Σάμπα, Θ. Παπακωνσταντίνου, σεβάσμιοι αρχιερείς, ιερείς, καθηγηταί και πάντες οι θιασώται του Γρηγοριανού ημερολογίου, οτινες έταλανίσαστε και εξακολουθείτε τρίζοντες τους οδόντας σας κατά των ...απροσαρμόστων, πεπλανημένων Παλαισημερολογιτών, χάριν των δευτερολέπτων, τα όποια ήμεις δεν υπολογίζομεν ως χαμένα, όπως υμείς οι ακριβολόγοι. Σας έρωτώμεν, μαζί με τον κ. Ροτέ: 'Αφού επιμένετε εις το ...παλαιωθέν πλέον ημερολόγιον του Πάπα Γρηγορίου, χάριν του όποιου έφρυδάτε επί 50 ολόκληρα έτη κατά της 'Ορθοδόξιας και των Παλαισημερολογιτών, σας έκαμε ο κ. Ροτέ «παλαισημερολογίτας», ναι ή ου; Και δι' όσα δεινά έποιήσατε, χάριν της έπιστήμης σας, εναντίον της 'Εκκλησίας του Χριστού είθεε δοσίλογοι ενώπιον του άδεκάστου Κριτού; Ναι ή όχι; Πιστεύετε, ότι θα συντρέξη παραγραφή των ανηκούστων έγκλημάτων σας κατά των ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ, (αί ύδρες της άγγελικού σχήματος, αί φυλακίσεις, αί έξορίαι των όρθοδόξων αρχιερέων μας, οι θαναδαισμοί των Ιερωμένων σας, οι φόνοι και τραυματισμοί των χριστιανών, αί φυλετικά διακρίσεις, ως δια την έπιστημονικήν ακρίβειαν του ημερολογίου σας έφηρμόσατε κακουργούντες μετά της παραπαιούσης «ΕΠΙΣΗΜΟΙ» Συναγωγής σας); 'Ελπίζετε, ότι θα ισχύση και εις το άδυσώπητον εκείνο Κριτήριον ή εν τω Π. Νόμω ισχύουσα παραγραφή άδικημάτων, μετά πάροδον ώρισμένου χρόνου;

Και συνεχίζει ή έφημερίς, εκθέτουσα την έφεύρεσιν του κ. Ροτέ: «Τό γιατί είναι ακατάλληλο, μπορεί να τό διαπιστώση κανείς αν ρωτήση έναν έπιστήμονα, έναν τραπεζίτη, έναν αγρότη, ή ακόμη μιá νοικοκυρά (SIC). Ρωτήστε ακόμη τον ίδιο τον έαυτό σας και θα δήτε και μόνος σας πως έτσι είναι. Πώς θα τον ρωτήσετε; 'Απλούστατα: προσπαθήστε να άπαντήσετε χωρίς να πολυσκεφθήτε, σε ποιά μέρα της έβδομάδος θα πέσουν τα γενέθλιά σας του χρόνου; Πότε είναι — ποιά μέρα της έβδομάδος δηλαδή — ή επέτειος του γάμου σας; Πότε να καταθέτησε τη φορολογική σας δήλωση; Ποιά μέρα πέφτουν τα Χριστούγεννα; Τι λέτε; μπορείτε να άπαντήσετε; Να γιατί κατ' επανάληψιν, ιδίως στα τελευταία πενήντα χρόνια, έπροτάθη ή αλλαγή του ημερολογίου. (Σ.Σ. του Παπικού - Γρηγοριανού έγνοείται, υπέρ του όποιου έγένετο τό εκκλησιαστικόν σχίσμα και υπέρ του όποιου κόπτεσθε όλοι οι σοφοί νεοσημερολογίται, ιερω-

μένοι και άνιεροί, πεπαιδευμένοι και άπαιδευτοί, ιδιώται και ξυλοσχίσται, νοικοκυρές και άνοικοκύρευτες...). 'Αλλά όλες οι λύσεις που προτάθηκαν άπερρίφθησαν ή μία μετά την άλλην, είτε γιατί ήσαν μπερδεμένες, είτε διότι ή έφευρέτης είχε παραμελήσει να λάβη υπ' όψιν έναν ώρισμένον χρόνον και άριθμόν μικροδευτερολέπτων»!

'Αλλά, κ. Ροτέ. σας έρωτώμεν και ήμεις: Αυτά τα περίφημα «μικροδευτερολέπτα» ή μέγας και πολύς και σοφός και έπιστήμων της ακριβείας, ή πρώτος εν αίρετικοίς, ή Πάπας Γρηγόριος, δεν τα υπελόγησε τω 1582, όταν, ως άστρονόμος αυτός, εξεμαίευσε τό «έπιστημονικώς» όρθον ημερολόγιόν του τό όποιον έσπερίρισε και εις την 'Ανατολικήν 'Ορθόδοξον του Χριστού 'Εκκλησίαν, δια να του τό πετάζουν στα μούτρα επανειλημμένα Σύνοδοι Πατριαρχών και 'Επισκόπων από του 1583 μέχρι του 1924, επειδή έγνωσαν οι θεόσοφοι εκείνοι Πατέρες, ότι τό υπό της νοσηράς φαντασίας του άποκυθέν, ουδέν έτερον ήν ή ΠΑΤΚΟΣΜΙΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ: Δι' αυτά τα «μικροδευτερολέπτα» γινήκαμε άλλος άλλος εν 'Ελλάδι. Αξ φυλετικά διακρίσεις της 'Αμερικής (Νέγροι - μαύροι και λευκοί 'Αμερικανοί) έφηρμόσθησαν και εις την έχουσαν τριχιλιετή πολιτισμόν (έτσι καυχάται ή σημερινή ΕΛΛΑΣ) χώραν μας και ίδετε τα άποτελέσματα του εκ των δευτερολέπτων προκύψαντος εκκλησιαστικού σχίσματος. Αίματα εκύθησαν υπέρ της έπιστημονικής ακριβείας της ημερολογίου του άντιχρίστου Πάπα της Ρώμης. Γονείς και τέκνα έχάθησαν και έχθραίνουσι μεταξύ των. Οι πιστοί έχαρακτηρίσθησαν υπό των πονηρών και άξέστων και χρηματοκρατών και φαύλων ρασοφόρων ως... μαυνοί, χιλιεσταί, άντάρται, αγόρται, πεπλανημένοι, ως... κομμουνισταί!!! Τίνες είπον αυτά; Αυτοί οτινες ως κομμουνισταί έσταύρωσαν τη Μ. Παρασκευή τον σολειτουργόν των Παπα-Σκρέκων εις τό χωρίον Πρόδρομος Τριχάλων επί δένδρου έλάτης! Αυτοί οι όποιοι άνέδειξαν δύο επισκόπους αρχηγούς των κομμουνιστών με υπερτετρακόσιους ρασοφόρους θεοπαίχτας στρατιώτας του αρχικομμουνιστού δημάρχου Παρταλίδη! Τα θρησκευτικά αυτά εξαμβλώματα, τα όποια έρήμαζαν — εν όνόματι του άνωποδότην 'Ιησού Χριστού — τό Δημόσιον Ταμείον. Τα όποια, βασιλική δυναστεία, κατέσχον όμα τω σχίσματι, τους περιχάλλεις εύχτηρίους Οίκους μας, να τους μετατρέψουν εις νάτε κλάμπος (νυκτερινά κέντρα), με πολύφωτα ήλεκτρικά, με άπλίκες! Κύριε έλέησον! Χωρίς στασίδια, χωρίς τέμπλα, περί ών άρκετά γράφει εις τό φύλλον της ή θρησκευτική έφημερίς «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 1-15 Φεβρουαρίου 1973, άτινα θα καταχωρήσωμεν παρακατιόντες.

'Ας συνεχίσωμεν, όμως περί του ακριβεστέρου ημερολογίου του κ. Ροτέ, επειδή μας έρωτούν οι κ.κ. Παπαδόπουλας, Σάμπας, Παπακωνσταντίνου κλπ. και συνιστούν, να αναγγέλωμεν και συνακολουθήσωμεν

Χριστιανοὶ καὶ Διασπότηρια

Πῶς πρέπει νὰ τακτοποιοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὰς μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰς;

Τὸ ἀσκανδάλιστον μόνον εἰς τοὺς Ἀγγέλους ὑπάρχει. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἡμεῖς οἱ ἀκατάρτιστοι χριστιανοί, πολλάκις νικώμενοι ἀπὸ τὰ ἐμφωλεύοντα ἐντὸς ἡμῶν μίση καὶ πάθη, πα-

αὐτοῖς εἰς τὸ περίφημον τοῦ Πάπα Γρηγορίου ἡμερολόγιον, διότι ἁμαθεῖς ὄντες καὶ ἀνεπιστήμονες, τόσα δεινὰ καὶ προσκόμματα παρενεθάλλομεν εἰς τὴν πρό-
 οδον τῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΥ» νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας.

(Συνεχίζεται)

ραφερόμεθα καὶ ἀδικοῦμεν τὸν πλησίον ποικιλοτρόπως.

Ὅταν ὅμως πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς ὀργῆς, τοῦ πάθους, τῆς ταραχῆς, προσπαθοῦμεν νὰ ἐξεύρωμεν τρόπον ἀναπαύσεως τῆς ἐλεγχούσης ἡμᾶς συνειδήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν ἀδικησάντων ἡμᾶς ἢ μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡμεῖς ἠδίκησαμεν.

Ἐνδεχομένως ὅμως ἡ τοιαύτη τῆς μετανοίας διάθεσις νὰ εἶναι μονόπλευρος, τοῦ ἑτέρου εὐρισκομένου ἐν μνησικακίᾳ ἀνεγδότῳ.

Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνεργήσωμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια ὅταν εἴμεθα ἠδικημένοι;

Ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀναλήψεως Κοζάνης ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην κατεύθυνσιν τῆς Ὀσιολογιωτάτης Καθηγουμένης Μαγδαληνῆς καὶ τῆς ἐκλεκτῆς συνοδείας αὐτῆς ἐφέτος διὰ πρώτην φοράν διοργάνωσε θερινὴν κατασκήνωσιν. Πεντήκοντα πέντε (55) παιδιὰ διαφό-

ρων οἰκογενειῶν Ὀρθόδοξων διήλθον εἰς τὴν κατασκήνωσιν αὐτὴν τὰς ὡραιότερας ἡμέρας τῶν διακοπῶν τῶν, ἐν μέσῳ πνευματικωτάτου περιβάλλοντος καὶ ὑπὸ τὴν συνεχῆ ἐπίβλεψιν τῶν αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων Γεωργ. Γχιούρα, Κων) νου Γκατζιούρα καὶ Θεοδ. Σαββίδη. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον.

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο τὴν δίδει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, συνιστῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας. Λέγει ὁ Κύριος: «Ἐάν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξύ σου καὶ αὐτοῦ μόνο· ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδισας τὸν ἀδελφόν σου· ἐάν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σου ἓτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων, ἢ τριῶν, σταθῇ πᾶν ῥῆμα· ἐάν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ, τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐάν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ ἔστω σοι ὡςπερ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης» (Ματθ. ΙΗ' 15-18).

Αὐτὸν καὶ μόνον τὸν τρόπον τῆς διαδικασίας συνιστᾷ εἰς τοὺς φέροντας τὸ ὄνομά του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὰς μεταξύ αὐτῶν διαφοράς, θεωρῶν, ὡς ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου τὴν τελικὴν ἐπὶ τούτων γνώμην τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐάν μὲν ὁ ἀδικηθεὶς εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὴν βαθμίδα χριστιανικῆς τελειότητος, δὲν θὰ παύσῃ νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἀδικήσαντα αὐτόν. Ἐάν ὅμως ὅχι, ἃς θεωρῇ τὸν ἀδικήσαντα αὐτόν καὶ παρακούσαντα καὶ τὴν τῆς Ἐκκλησίας σύστασιν, ὡς μὴ ἀληθὲς μέλος τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ὡς τὸν εἰδωλολάτρην καὶ τὸν τελώνην.

Ὁ δὲ θεοκῆρυξ Ἀπόστολος Παῦλος ἀκάθεκτος ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν καταφευγόντων χριστιανῶν εἰς τὰ τότε δικαστήρια τῶν εἰδωλολατρῶν.

«Τολμᾷ τις ὑμῶν, λέγει, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδικῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;». Πῶς τολμᾷ ὁ ὅποιοςδήποτε ἀπὸ σᾶς, ὅταν ἔχῃ διαφορὰν πρὸς τὸν ἄλλον ἀδελφόν, νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια τῶν εἰδωλολατρῶν; Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ θὰ καταδικάσωμεν τοὺς ἐκπεσόντας ἀγγέλους μὲ τὴν Ἀγίαν μας ζωὴν; Διὰ τὴν δὲν ἐπιλύετε τὰς διαφοράς σας ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ μόνον ὅτι ἔχετε δικαστικὰς διαφοράς ἀναμεταξύ σας, ἀποτελεῖ ἑλλειψὶν ἠθικὴν. Διὰ τὴν δὲν προτιμᾶτε νὰ εὐρίσκησθε εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀδικημένων, ἐφ' ὅσον γνωρίζετε ὅτι οἱ ὑπομείνοντες τὰς εἰς βάρος τῶν ἀδικίας μακαρίζονται ἀπὸ τὸν Κύριον; Διὰ τὴν δὲν προτιμᾶτε νὰ ἀποστερήσῃτε μᾶλλον παρὰ νὰ κινήτε δίκας; Δὲν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἀδικοὶ δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; (Α' Κορινθ. ΣΤ' 1-9).

Ἐπίσης ὁ Κύριος, θέλων διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἀνεξικακίας νὰ νικῶμεν τὴν ἐχθρικὴν πρὸς ἡμᾶς διάθεσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν ἐχθρῶν μας λέγει: «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἐγὼ δὲ σᾶς λέγω νὰ μὴ προβάλλετε ἀντίστασιν εἰς τὸ πονηρόν, πού χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανόν του ἐκεῖνον πού σᾶς θλάπτει. «Ἀλλ' ἐάν τις σὲ ραπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψων αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην». Καὶ ἐκεῖνον πού θέλει νὰ κάνῃ δίκην μαζί σου, διὰ νὰ σοῦ πάρῃ τὸ ὑποκάμισον, ἀφῆσέ του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν σου (Ματθ. Ε' 39-40).

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ σημερινὰ δικαστή-

ρια ἔχουν χριστιανοὺς δικαστάς, ἀνωθεν τῶν ἐδρῶν τῶν ὁποίων εἶναι ἀνηρτημένη ἡ εἰκὼν τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ διὰ νὰ φανερώνηται ὅτι, «Ἡ κρίσις, τὴν ὁποίαν κάμνουν οἱ δικασταί, τοῦ Θεοῦ ἐστίν»· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ ὅρκος εἰς αὐτά, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς δεξιᾶς τῶν ὀρκιζομένων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γεγραμμένη ἡ ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Οὐκ ἐπιорκῆσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου». «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλως... ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν» (Ματθ. Ε' 34 καὶ 37).

Διὰ τοῦτο πολλοὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ τῆς σήμερον ἀκόμη προτιμῶσιν νὰ ὑποστοῦν μεγάλας ζημίας παρὰ νὰ καταφύγουν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ νὰ ὀρκισθῶν, ἄλλοι δὲ κληθέντες ὡς μάρτυρες, ἡρνήθησαν νὰ ὀρκισθῶν, προτιμῶσιν τὴν φυλάκισιν, ἀπὸ τὴν παράβασιν τῆς ρητῆς ταύτης ἐντολῆς τοῦ Κυρίου.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Δουλείας, αἱ διαφοραὶ τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν ἐτακτοποιοῦντο ἀπὸ τοῦς Μητροπολίτας, κατὰ τὰς ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας περιοδείας των.

Ἐπιβάλλοντες δὲ οὗτοι τὸν ἀφορισμόν, τὴν ἀκωνησίαν εἰς τοὺς μὴ δεχομένους τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Κυρίου, ἡ νάγκη αὐτοὺς εἰς ὑποχώρησιν, διότι μετὰ τὸν ἀφορισμόν ἀπεμωνοῦτο ὁ ἀφοριζόμενος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς οἱ ὅποιοι οὔτε τὸν συνήθη χαιρετισμόν ἀπένειμον εἰς αὐτόν.

Ἐάν δὲ τὸ νὰ ἔχῃ λαϊκὸς τις διαφοράς μετὰ τῶν ἄλλων καὶ νὰ καταφεύγῃ δι' αὐτάς εἰς τὰ δικαστήρια εἶναι κατηγορημένον, κατὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Ἀποστόλου, τὶ νὰ εἴπωμεν διὰ τοὺς κληρικούς; ὅταν αὐτοὶ πράττουν τοῦτο; Διότι οἱ κληρικοὶ πρέπει νὰ εἶναι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν λαϊκῶν εἰς ὅλα καὶ ὅπως ὑπερτεροῦν τῶν πιστῶν μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης των, οὕτω πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτεροι αὐτῶν καὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὸ ἥθος.

Ἄς ἀποφεύγωμεν λοιπὸν τὰ δικαστήρια καὶ ἃς ἀφήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον τὴν ἐκδίκησιν. «Μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί, λέγει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος, ἀλλὰ ὅτε τόπον τῇ ὀργῇ, γέγραπται γάρ· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος» (Ρωμ. ΙΕ' 19).

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἀπάντησις εἰς τὸν Ὀσιώτ. Μοναχὸν π. Παῦλον

Ἐν Ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης τῇ 3ῃ Αὐ-
γούστου 1973 (παλ. ἡμερ.)

Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν

τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»

Κάνιγγος 32 — Ἀθήνας 147

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 675-6 φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου πε-
ριοδικοῦ τῆς 15 Ἰουνίου ἐ.ε. ἐδημοσιεύθη κριτικὴ τοῦ
ἔργου ἡμῶν: **Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ**
ΕΝ Τῷ ΑΓΙῳ ΟΡΕΙ, ὑπὸ τοῦ ὁσιωτ. Μοναχοῦ π.
Παύλου.

Καίτοι ἀπεστείλαμεν Ὑμῖν λίαν ἐγκαίρως τὴν ἡ-
μετέραν ἀπάντησιν διὰ τὸ ἀνωτέρω δημοσίευμα, δυ-
στυχῶς, δὲν περιελήφθη αὕτη, ὡς θὰ ἐπρεπε, εἰς τὸ
ἐπόμενον φύλλον τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ. Κατόπιν
τούτου, παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, ὅπως δυνάμει τοῦ περὶ
Τύπου Νόμου, καταχωρίσῃτε εἰς τὸ ἀμέσως προσε-
χὲς τεῦχος τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» αὐτοῦσιον
τὸ καίμενον τῆς παρούσης ἀπαντήσεως ἡμῶν.

Ὁ ὁσιώτ. Μοναχὸς π. Παῦλος (πρώην Χοζεβί-
της), ἐπιχειρῶν νὰ κρίνῃ τὸ ἔργον ἡμῶν: **Η ΕΥΧΑ-**
ΡΙΣΤΙΑΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΝ ΑΓΙῳ ΟΡΕΙ, με-
τέρχεται, δυστυχῶς, δύο καὶ μοναδικὰς μεθόδους, τὴν
τῆς παρερμηνείας καὶ τῆς διαστροφῆς. Οὐδέποτε θὰ
ἐτύγχανεν ἀπαντήσεώς μας, ἐὰν δὲν ἐφοδούμεθα, ἀφ'
ἐνὸς μὲν, τὸν σκανδαλισμὸν τῶν ἀπλῶν ἀναγνώστων
του, πληροφορουμένων ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον περὶ κρε-
ωφαγούντων ἀφ' ἐσπέρας Μοναχῶν καὶ τὴν πρωτὴν
ἐν συνεχείᾳ μεταλαμβάνοντων (!), καὶ τὴν εὐθύνην ἡ-
μῶν, ἀφ' ἑτέρου, ἔναντι τῆς ἀληθείας τῶν ἱερῶν λο-
γίων, τὰ ὅποια τοσοῦτον θαναύτως ἐπεχείρησε νὰ πα-
ραμορφώσῃ.

Εἶναι τοιαύτη ἡ παραποίησης τὴν ὁποίαν ὑπέστη
τό τε γράμμα καὶ πνεῦμα τῶν γραφομένων μας ὑπὸ
τοῦ ἀνωτέρω ἐπικριτοῦ, ὥστε πολλάκις διερωτήθημεν
ἐὰν ὄντως «ἐγίνωσκεν ὁ ἀνεγίνωσκεν». Ἡ ἐκλεκτι-
κότης τοῦ ὅμως κατὰ τὴν κριτικὴν καὶ ἡ... δεξιὰ ὑ-
πεκφυγὴ τῶν μὴ συμφερουσῶν εἰς αὐτὸν θέσεών μας,
ἀπέδειξεν ὅτι ὄντως «ἐγίνωσκεν», δι' ὃ καὶ τὸ κρίμα
μεῖζον...

Περὶπτωσις ἐπίσης ἀσφαλείας τινὸς ἐκ μέρους μας
εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπετέλεσε τὴν δημιουργὸν αἰτίας
μιας τοιαύτης κριτικῆς, καθόσον ἐκ τῆς πρώτης ἤδη
πολυγραφημένης ἡμῶν Ἀπολογίας (1970), ἀνεφέρ-

θημεν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς εἰς τὸ τί πιστεύομεν καὶ
διατί, πρᾶγμα τὸ ὅποσον ἐπανελάβομεν μετὰ μεγαλυ-
τέρας ἐμφάσεως καὶ ἐκ τῶν προλεγομένων τῆς ἀνω-
τέρω μελέτης ἡμῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν παραθέτομεν τὴν
σχετικὴν περικοπήν.

«Τονίζομεν δὲ τοῦτο ἤδη ἐκ τῶν προλεγομένων,
διότι εἶναι ἀπίστευτος ἡ σύγχυσις πάντων τῶν καθ'
ἡμῶν συγγραψάντων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι (:) νὰ δια-
κρίνουν καὶ καλῶς ἐννοήσουν τὸ περὶ συνεχοῦς θείας
Μεταλήψεως κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας — ὑπὸ τῶν
προλήψεων καὶ ἐθῶν ἀγόμενοι ὡσεὶ ἀνελεύθεροι δέ-
σμοι — ἀπαιτοῦν ὅπως ἐφαρμόζεται αὕτη (ἤτοι ἡ
συνεχῆς Θεία Μετάληψις) μόνον κατόπιν νηστείας
ὀρισμένων ἡμερῶν, ἀγνοοῦντες τὴν ἰλαροτραγικὴν
ἀντινομίαν τῶν λόγων των, ἐφ' ὅσον, τυχὸν ἐφαρμο-
γὴ τοιαύτης νηστείας, ὀριστικῶς ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ τὴν
ἐφαρμογὴν τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως.

Καὶ ἐνῷ ἐπανελημμένως τονίζομεν ὅτι ἡ νηστεία
τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦν δύναται καὶ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ
νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τοὺς ἀραιῶς προσερχομένους,
ἐκεῖνοι ἀδιαφοροῦντες τελείως διὰ τὴν ἰσχυρὰν καὶ
σαφῆ ταύτην διευκρίνισιν καὶ μετὰ πάσης ἀνευλαβεί-
ας πολιτευόμενοι, μεταφέρουν τοὺς ἀναφερομένους εἰς
τοὺς συνεχῶς μεταλαμβάνοντας λόγους ἡμῶν εἰς τοὺς
κατὰ ἀραιὰ διαστήματα προσερχομένους εἰς τὸ Μυστή-
ριον, μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν δημιουργίαν συγχύ-
σεως καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ χαλκεύσεως ἐπιχειρημάτων
καθ' ἡμῶν, ὡς δῆθεν ἀνατροπῶν τοῦ ἱερωτάτου θε-
σμοῦ τῆς νηστείας. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ πρόληψις, τὸ
πάθος, ἡ δοκησιοσφίξ καὶ ἡ ἀμάθεια ἀπετέλεσαν μέ-
τωπον τοσοῦτον «ἄρραγές» καὶ σύμφωνον μετὰ τοῦ...
ἀντικειμένου, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν πλάτει κατὰ τὴν ἀνά-
πτυξιν τῆς παρούσης μελέτης». (σ. 10)

Παρὰ ταῦτα εἰς ΟΥΔΕΝ ὠφέλησεν καὶ ἡ σαφε-
στάτη ἀνωτέρω διευκρίνισις. Πῶς λοιπὸν κατόπιν τού-
του, ἀναγιγνώσκων τις τὸ ἄρθρον τοῦ ἀνωτέρω Μονα-
χοῦ νὰ μὴ τὸ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀληθὲς ἐκμαγεῖον τῆς
πρὸ αὐτοῦ ἀντικολληθαιδικῆς σχολῆς...

Ἐπιθυμῶν σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ παρουσιάσῃ ἡμᾶς
ὡς δημιουργοὺς «διαφορῶν καὶ διαιρέσεων» ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ, δὲν ἐδειλίασεν νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς «οἰκτεῖον
φρόνημα» τὰς θέσεις τοῦ διθλίβου ἡμῶν, τὰς ὁποίας,
ὡς γράφει, ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρουσιάσωμεν «ὡς φρό-
νημα τῆς Ἐκκλησίας», ἀποδίδων οὕτως εἰς ἡμᾶς τὸ
διπλοῦν ἀμάρτημα αὐτοῦ καὶ τῶν συναδέλφων του, οἱ

ἵποιοι τὰς ἰδίας τῶν προλήψεων καὶ παραδόσεων ἐπιθυμοῦν νὰ διακηρύττουν ὡς... παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, διώκοντες συγχρόνως πάντα πιστὸν ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ὑπεδείκνυε τὴν... πλάνην τῶν, διὰ τὴν ἀναμνησθώμεν τῆς σχετικῆς ἐκφράσεως τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου: «Σὺ δὲ μοι γέγνωσκε ἀγαπητέ, ὅτι ὄντως ΠΛΑΝΗ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ ΕΣΤΙ τὸ κωλύειν καὶ διώκειν τοὺς πιστοὺς τῆς Θείας Τραπέζης ὅτε θούλονται...».

Α.— Ἐν ὀνόματι μιᾶς εὐσεβοφανοῦς διαθέσεως καί... ἡρωϊκῆς ὑπερασπίσεως τῶν «παραδόσεων» τί πράττει; Παρουσιάζει ἡμᾶς κακοδολῶς, ὡς διδασκάλους μιᾶς ἄνευ σωματικῆς προετοιμασίας, διὰ νηστείας καὶ ἐγκρατείας, προσηλεύσεως εἰς τὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς, γράφων: «Ὅριζον κανονικὸν καὶ τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐξ ὧλων, δηλαδὴ καὶ ψάρια καὶ τυροὺς καὶ κρέατα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ τὸ πρωτὶ νὰ κοινωνῇ...». Καὶ συμπεραίνει: «Ὅμως ποιοὶ πατέρες λέγουν καὶ πῶς συνάγεται ὅτι εἶναι τι τὸ ἀδιάφορον ἢ διὰ νηστείας, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐτοιμασία δι' αὐτήν;» (SIC). Προκειμένου ν' ἀποκαλυφθῇ ἀμέσως ἡ ὄντως ἀσυγχώρητος διάστροφος διαθέσεως τοῦ ἐπικριτοῦ μας καὶ συγχρόνως τὸ ἀληθές φρόνημα ἡμῶν, παραθέτομεν σχετικὴν περικοπὴν ἐκ τοῦ ἔργου μας, ἀναφερομένη ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀπαιτούμενην σωματικὴν προετοιμασίαν τῶν συχνῶς καὶ ἀραιῶς μεταλαμβάνοντων, ἔχοντα ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ παρατηρουμένη αὕτη διάφορος τάξις τῶν πιστῶν... δημιουργεῖ κλίμακά τινα ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν προετοιμασίαν, ἣτις ἀρχεται διὰ μὲν τοὺς ταχτικῶς καὶ ἀδιερίτως κοινωνοῦντας ἐκ τῆς ἐγκρατείας, περατοῦται δὲ διὰ τοὺς ἀραιῶς ἢ καὶ καθ' ὥρισμένα διαστήματα ΔΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΑΝΑΛΟΓΩΝ ΗΜΕΡΩΝ...». Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐγκρατείας τῶν συνεχῶς μεταλαμβάνοντων ἐγγράφομεν ὅτι «...ἐκφράζομένη διὰ μονοφασίας ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΑΝΕΛΑΙΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣ... ἀποτελεῖ ὄντως ἐκφρασὶν πνευματικότητος» (σ. 74 καὶ 198).

Συνεπῶς ποῦ οἱ ἐχθεῖς ἀφ' ἐσπέρας καὶ οἱ τυροὶ καὶ τὰ κρέατα; Πῶς τολμᾷ, κατόπιν καὶ μόνον τῆς ἀνωτέρω διαστροφῆς, νὰ γράφῃ: «Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὴν λαὸν τοῦ Θεοῦ...». Ἐὰν αὐτὸ δὲν καλῆται διαστροφή καὶ προσφορά «θολεροῦ ὕδατος» εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, γέμοντος χολῆς καὶ βξους κατὰ τῆς ὑπολήψεως τοῦ ἀδελφοῦ του, τότε δύναται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τί καλεῖται διαβολή;

Β.— Ἐρμηνεύσαντες ἀνωτέρω τὸν πατερικὸν ὅρον «κατὰ δύναμιν νηστεία» ὑπὸ τὴν διπλὴ αὐτοῦ μορφήν, διὰ τε τοὺς συχνῶς καὶ ἀραιῶς προσερχομένους, ἀποροῦμεν πῶς ὁ ἀνωτέρω Μοναχὸς διαρρηγνύων τὸν χιτῶνα του, διαμαρτύρεται γράφων: «Αὐτὸ τὸ «κατὰ δύναμιν» καταχρεουργεῖται σήμερον ἑταιρικῶς καὶ ἐξηγεῖται ὅπως θέλει ὁ καθένας ἢ καὶ καταργεῖται παντελῶς...». Τὸν ἐρωτῶμεν: Δύναται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν ἡμῶν ὡς ἀντιπατερικὴν ἢ αντι-

πνευματικὴν; Ἀλλὰ διατὶ τὸν ἐρωτῶμεν; ἔαν ἡδύνατο θὰ τὸ ἐπραττεν εἰς τὸ ἄρθρον του;... Ἡμεῖς ὅμως δυνάμεθα νὰ τὸ ἀποδείξωμεν εὐκόλως καὶ μὲ ἀντιπατερικὸν καὶ ἀντινικodemικὸν μάλιστα, ὅταν διατείνῃται ὅτι ὁ ἅγιος Νικόδημος τὸ «κατὰ δύναμιν» ἐθεώρει τοῦλάχιστον ὡς «τρίήμερον νηστείαν». Ἰδοὺ διατί. Γράφων ὁ ἅγιος εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ 13ου Κανόνος τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς ὅτι: «εἶναι ἀρκετὴ εἰς αὐτὴν (δηλ. τὴν Θ. Κοινωνίαν) ἡ τρίήμερος νηστεία οἱ δὲ διγνάμενοι νηστεύειν πρὸ αὐτῆς καὶ δλοκληρον ἐβδομάδα καλῶς ποιούσιν», οὐδὲ ἕτερον ἐδήλου, παρὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ προετοιμᾶζονται οἱ ἀραιῶς καὶ δὴ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ μεταλαμβάνοντες. Πόθεν συμπεραίνεται τοῦτο; Ἐκ τῶν ἰδίων λόγων τοῦ ἰδίου πατρὸς. «...Ἀγῆλον ὅτι καὶ νὰ κοινωνοῦν κάθε μῆνα, ὅμως μὲ τὴν πρέπουσαν προετοιμασίαν τῆς συντριβῆς... καὶ τῆς κατὰ δύναμιν νηστείας, περὶ ἧς ὅρα καὶ τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ 13ου τῆς ἑκτῆς». Τὶ τοῦτου σαφέστερον διὰ τὸν θέλοντα, ἐννοεῖται, νὰ ἀναγινώσκῃ ἀμερολήπτως καὶ μετὰ συνέσεως τὸν λόγον τῶν ἁγίων πατέρων;

Διὰ τοὺς συνεχῶς ὅμως μεταλαμβάνοντας, πῶς ἡτο δυνατόν ὁ ἱ. πατήρ νὰ ἀπαιτῇ παρομοίαν σωματικὴν προετοιμασίαν, ὅταν αὐτῇ τὴν συχνότητα ἐννοῇ καὶ διδάσκῃ ὡς ἀκολούθως: «Ἡμεῖς ἄλλο μέτρον δὲν ἔχομεν εἰς τὴν μετάληψιν, παρὰ μόνους τοὺς ἱεροὺς Κανόνες τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡγοῦν νὰ κοινωνῶμεν, ἐν εἶναι δυνατόν καὶ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ἢ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, καθὼς διαλαμβάνει ὁ Μ. Βασίλειος καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ἢ τοῦλάχιστον ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟΝ καὶ τὰς λοιπὰς ἑορτασίμους ἡμέρας...» (Περὶ συν. Θείας Μεταλήψεως, σ. 96, ἐκδ. 1961).

Πῶς λοιπὸν οἱ προσερχόμενοι κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον θὰ ἐφαρμόσουν προηγουμένως τὸ τρίήμερον; Πῶς τὰ μὲν τοῦ θεοῦ πατρὸς δέχεται τὰ δὲ ἀπορρίπτει διότι ἀσφαλῶς... τὰ παραβαίνει; Πῶς ἐν συνεχείᾳ ἐμφανίζεται ὅτι ὑπερμαχεῖ τῆς συνεχοῦς Θ. Μεταλήψεως, ἀφοῦ αἱ ὑποχρεωτικαὶ νηστεαὶ τὰς ὁποίας εἰσάγει πρὸ αὐτῆς κυριολεκτικῶς ἀφανίζουν τὴν συχνότητά της μὴ ἐπιτρέπουσαι τὴν προσέλευσιν εἰς τὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ τοῦ χρόνου ὡς καὶ ἀπάσας τὰς Δευτέρας καὶ Τρίτας, ἵνα μὴ προσθέσωμεν καὶ τὰς Τετάρτας;

Γ.— Ἐπιθυμῶν διὰ μιᾶς νέας του προσπάθειας ν' ἀποδείξῃ τὸ ὑποχρεωτικὸν τῆς πρὸ τῆς Θ. Μεταλήψεως νηστείας καὶ διὰ τοὺς συνεχῶς μεταλαμβάνοντας, παραθέτει ἐν χωρίῳ τοῦ Μ. Βασιλείου τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς «καταχρεουργεῖ». Γράφει ὁ ἅγιος: «Οὐ γὰρ δυνατόν ἔστι νηστείας ἱερουργίας κατατολμῆσαι...» καὶ συμπεραίνει ἐκ τούτου ὁ π. Παῦλος ὅτι σαφῶς ἀπαιτεῖται ἐνταῦθα, οὐ μόνον διὰ τοὺς πιστοὺς ἀλλὰ κυρίως διὰ τοὺς ἱερεῖς ἢ πρὸ τῆς Θ. Μεταλήψεως νηστεία. Νηστεία ὅμως ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ ἱ. Πατρὸς ἐννοεῖται ἢ μὴ μετάληψις τροφῆς μετὰ τὸ

ἐγκρατές δείχνουν μέχρι τῆς τελέσεως τῆς θ. ἱερουργίας ὡς διδάσκουν σχετικῶς καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες ΚΘ' τῆς Στ' Οἰκ. καὶ ΝΣΤ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ ἐπιτάσσοντες ἀκριβῶς τὴν ὑπὸ «νησιτικῶν ἀνθρώπων» ἐπιτέλεσιν καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸ Μυστικὸν Δείπνον τοῦ Θεοῦ.

Ἐὰν ἐσημιαίνε αὐτὸ τὸ ὅποιον κηρύττει ὁ ὁσιολογιώτατος, τότε θὰ καθίσταντο αὐτομάτως παραβάται πάντες οἱ λειτουργοί, ἀπὸ διακόνου μέχρι ἐπισκόπου, δεδομένου ὅτι, διὰ νὰ λάβωμεν τὸ ἀπλούστερον καὶ πλέον σύνηθες, πάντες οὗτοι καταλύουσι τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν λειτουργοῦν! Θὰ ἐνεφανίζετο καὶ ἡ Ἐκκλησία πᾶσα μὴ γνωρίζουσα τί νομοθετεῖ, ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ ἐνὸς Κανόνος αὐτῆς ἐπιτάσσει μὴ νηστεῖαν ἐν Σαββάτῳ (ΕΔ' Ἀποστ.) καὶ δι' ἐτέρων (Θ' Ἀποστ. καὶ Β' Ἀντ.) προσκαλεῖ εἰς θ. Μετάληψιν τοὺς πάντας ἐν πάσῃ θ. Λειτουργίᾳ, ἐξαιρέτως ὁμῶς εἰς τὴν τῆς Κυριακῆς τσαύτην!

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ τονισθῇ πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, ὅτι καὶ οἱ συχνῶς μεταλαμβάνοντες ὑποχρεοῦνται, χάσει τῶν νομοθετημένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας νηστεῶν, νὰ διέλθουν 200 ἡμέρας τοῦ χρόνου ἄνευ ἐλαίου, εἰς δὲ τὰς ὑπολοίπους 165 καταλυσίμους τηροῦν ἐσπερινὴν ἐγκράτειαν δι' ἀνελαίου διαίτης, ἐφ' ὅσον τὴν ἐπομένην θὰ κοινωνήσουν. Παρὰ ταῦτα διὰ τοὺς... ἀσκητικούς ἐπικριτάς μας τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν νοθεΐαν τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ διαίταν «μέχρι διαρρήξεως» καὶ ἐν συνεχείᾳ θ. Μετάληψιν. Τί εἰπώμεν; Φρονοῦμεν ὅτι τὸ τοῦ πρωτομάρτυρος ἀρχidiaκόνου ἱκανὸν ἐστὶ...

Δ.— Δεχόμενος περαιτέρω καίτοι δειλῶς, ὅτι ἐν Σαββάτῳ καὶ Κυριακῇ «νηστεία οὐ γίνεται», προσπαθεῖ νὰ ἐπανεύρῃ τρόπον, μὴ ὑπὸ ἱεροῦ κανόνος ὕψι γουμένου, διὰ νὰ τὴν εἰσαγάγῃ ὑποχρεωτικῶς, προφάσει... μεϊζονος εὐλαθείας καὶ ἀσκητικότητος. Ἐπικαλεῖται λοιπὸν πρὸς τοῦτο τὴν περίπτωσιν τῶν «ἐν ἀσκήσει», τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία δικαίως καὶ σοφῶς ἐξαιρεῖ τῶν σχετικῶν κανόνων, ὡς νηστεύοντας συνεχῶς ἀπὸ ὀκτῶ ἕως 40 ἡμέρας ἄνευ ἐλαίου καὶ ἐρωτᾷ: «Ἄν δὲν ἀπαγορεύεται ἡ κατὰ Σάββατον καὶ Κυριακὴν νηστεία καὶ ἐγκράτεια «χάριν ἀσκήσεως», ἀπαγορεύεται διὰ τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, διὰ τὸν ὅποιον γίνονται καὶ αἱ ἀσκήσεις καὶ τὰ πάντα;»

Τὸ ἐπιχείρημά του εὐλογοφανές, πλην ὁμῶς ἀντικανονικὸν δι' ὃ καὶ σοφιστικόν. Θὰ τοῦ εἴμεθα ὑπόχρεοι ἐὰν ἡδύνατο νὰ μᾶς προσαγάγῃ μαρτυρίας πατέρων ἢ κανονολόγων αἱ ὁποῖαι ν' ἀπαλλάσσουν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ΕΔ' Ἀποστ. Κανόνος τοὺς μέλλοντας νὰ μεταλάβουν. Μέχρι τότε, θὰ ἠθέλομεν νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν κατὰ πόσον πολλὸ σπουδαιότερον τῶν ἄνευ ἀποδείξεων λόγων του. Ποῖον; Πρὸς τί καὶ διὰ ποῖον ὅλη ἡ ἀνωτέρω ἀνίσχυρος ἐπιχειρηματολογία του περὶ ἀνελαίου διαίτης καὶ ἐν Σαββάτῳ, τὴν στιγμὴν ὅπου ΟΥΔΕΙΣ ΙΕΡΕΥΣ ἐπιτρέπει τὴν κατὰ Κυριακὴν «ὑποδοχὴν» τοῦ Κυρίου; Ποῖος θὰ ἐφαρμόσῃ τὸ κή-

ρυγμά του, ΟΤΑΝ Ο ΙΔΙΟΣ ΤΟ ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙ, ΚΑΤΑΛΥΩΝ ΜΕΝ ΕΝ ΣΑΒΒΑΤΩ, ΜΗ ΚΟΙΝΩΝΩΝ ΔΕ ΕΝ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ;!!!

Ἐὰν ὑπῆρχε δυνατότης ἐφαρμογῆς τῆς θεωρίας του ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, δὲν θὰ ἐπρεπε τουλάχιστον νὰ μεταλαμβάνῃ ὁ ἴδιος, ἔστω καὶ ἀπέχων ἐλαίου; Τοῦτο ὁμῶς εἶναι ἀδύνατον, διότι ὁρθῶς ἐπικρατεῖ ἐνταῦθα ἡ κανονικὴ ἄποψις περὶ καταλύσεως ἐν Σαββάτῳ, κακῶς ὁμῶς ἐπικρατεῖ καὶ ἡ ἄποψις του περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς προσελεύσεως εἰς τὸ Μυστήριον διὰ τῆς ἐγκρατείας καὶ μόνον. Εἰδὲ καὶ ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀποχὴ ἐκ τῆς θ. Κοινωνίας ἀπάσας τὰς Κυριακάς τοῦ ἐνιαυτοῦ!!!

Καὶ διὰ μὲν τὸ Σάββατον γενόμενος «βασιλικώτερος τοῦ Βασιλέως», δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ προσθέτει φορτία νέα καὶ ἰδίας ἐκλογῆς, ἀποδεικνύων διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὑπερσεβασμὸν πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν... «ὑποδοχὴν» τοῦ Κυρίου, τὴν μηδέποτε γενομένην!... Τὸν ἐρωτῶμεν! Διὰ τί τὴν Κυριακὴν — διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς αὐτὴν — ὅπου οἱ ἱ. Κανόνες ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ τὴν προσέλευσιν εἰς τὸ Μυστήριον (τῶν μὴ ἐχόντων κώλυμά τι πνευματικόν) ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΙ τούτους ἄνευ οὐδεμιᾶς τύψεως ἢ συγκινήσεως; Πῶς δέχεται νὰ ἴσταται «ἱταμῶς» ἐνώπιον τῆς μυστικῆς προσφερομένης θυσίας καὶ θεατρικῶς νὰ λέγῃ: «Ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν, πληρωθήτω τὸ στόμα ἡμῶν αἰνέσεώς σου Κύριε, ὅτι ἡξίωσας ἡμᾶς τῶν ἀγίων σου μετασχεῖν καὶ φρικτῶν μυστηρίων...», ἐνῷ οὐδέποτε μεταλαμβάνει τις κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην;! Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ἀνωτέρω συμπεριφορὰ νὰ ἐκφράζῃ τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας;!!

Πῶς παρετήρησεν ἐπίσης, μέχρι σχολαστικότητος, ἅπαντα τὰ περὶ νηστείας ἀναφερόμενα ὑπὸ τῶν ἱ. Κανόνων καὶ τῶν πατέρων, τὰς δὲ 50 σελίδας τῆς ἐργου ἡμῶν, ἐνθα ἀναπτύσσεται ὁ ἀφορισμὸς τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πάντων τῶν μὴ μεταλαμβάνοντων, ἄνευ κωλύματός τινος, ἀντιπαρῆλθεν οἰγῶν κα... θαυμάζων τὸ γεγονός;! Ἐρωτῶμεν! Ἀφορίζεται μὴ προσερχόμενος οὐδεμίαν Κυριακὴν καὶ τὰς πλείστας τῶν ἑορτῶν εἰς τὸ Μυστήριον, ἢ ὄχι; Ἰσχύουν καὶ τὴν σήμερον οἱ ἀνωτέρω ἱ. Κανόνες, τοὺς ὁποίους ἐλαφρᾶ τῇ συνειδήσει παραβαίνει ἢ ὄχι; Πῶς παρετήρησεν μετὰ πάσης προσοχῆς τὰς σχετικὰς καταδικαστικὰς αποφάσεις τῶν ὀρθοδόξων Συνόδων 1583, 1587, 1593 ἀναφερομένων ἀπασῶν εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τῆς Ρώμης, τοὺς δὲ περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς προσελεύσεως ἀναφερομένους ἱ. Κανόνους παραβαίνει... ἡρέμως καὶ ἀπαθῶς, καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ κατηγορεῖ καὶ ὡς... ἀσεβεῖς καὶ... ἀντιπαραδοσιακοὺς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἐφαρμογὴν τῶν πιστούς;! Ἀπὸ πότε ἡ χρῆσις δύο μέτρων καὶ σταθμῶν εἰς τὰς κρίσεις τῶν χριστιανῶν ἀποτελεῖ ἴδιον... γνησιότητος;

Ε.— Ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, «ἀπὸ τοὺς θεῖους Κανόνας, νηστεία πρὸ τῆς Μεταλήψεως οὐ διορίζεται», κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, διὰ τί δὲν ἀρκεῖται ὁ π. Παῦλος εἰς αὐτὰ τοῦ προσέθεσαν καὶ

ἐπεξήγησαν οἱ θεῖοι πατέρες διὰ τοῦ ὅρου των «κατὰ δύναμιν νηστεία»; Καὶ ἂν δὲν ἀναπαύεται εἰς τὴν ἐρμηνείαν μας τοῦ ἀνωτέρω ὅρου, διατὶ δὲ μᾶς ὑποδεικνύει μίαν πατερικὴν διδαχὴν ἀντίθετον τῶν ὅσων ἐγράψαμεν; Ἐὰν δὲ ἀδυνατῇ νὰ πράξῃ τοῦτο, διατὶ διαστρέφει τὰ καλῶς κείμενα, ζηλώσας δόξαν.. κακοῦ διδασκάλου;... Δὲν ἀνέγνωσε πότε πᾶσα νηστεία γενομένη παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας (καὶ πῶς νὰ μὴ εἶναι παρὰ γνώμην Θεοῦ ἁφοῦ ὁ καρπὸς τῆς εἶναι ἡ ἀποχὴ ἐκ τοῦ Μυστηρίου) τυγχάνει «παρانونωτέρω μέθης» κατὰ τὸν μέγαν Χρυσόστομον; Τοῦ ὑπενθυμίζομεν τὸ σχετικὸν κείμενον: «Μὴ γὰρ μοι τοῦτο εἴπῃς ὅτι νηστεύουσιν, ἀλλὰ ἐκεῖνο μοι δεῖξον, εἰ κατὰ γνώμην Θεοῦ τοῦτο ποιοῦσιν» ὥς ἂν μὴ τοῦτο ἦ, **ΜΕΘΗΣ ΠΑΣΗΣ Ἡ ΝΗΣΤΕΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΩΤΕΡΑ**!!!!

Συνεπῶς διατὶ θαυμάζει ὁ καλὸς Μοναχός, ἂν ἀπεκλήθη ὑπὸ ἀγιορείτου ἐπίσης Μοναχοῦ «σατανικὸν ἐφευρήμα» ἡ τοιαύτης μορφῆς νηστεία; Μήπως διότι τυγχάνει ἀρετὴ καὶ αἱ ἀρεταὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κακόν τι; Τοῦ ὑπενθυμίζομεν τὴν βασίλισσαν τῶν ἀρετῶν τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν δολίως ἐξέλεξαν οἱ σύγχρονοι αἰρετικοὶ - οἰκουμενισταί, προκειμένου νὰ διαφθείρουν τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥς ἐπίσης καὶ τὰς μετασχηματίσεις τοῦ Πονηροῦ «εἰς ἄγγελον φωτός», προκειμένου νὰ πλανήσῃ καὶ οὗτος τὸ «βασιλεῖον δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ», τὸν ἄνθρωπον...

Καὶ τὴν μὲν σωματικὴν προετοιμασίαν τὴν ὁποῖαν οὗτος διδάσκει **ΟΥΔΕΙΣ ΚΑΝΩΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΥΝ**, τὴν ἀποχὴν ὅμως ἐκ τοῦ Μυστηρίου τὴν ὁποῖαν συχνότατα διενεργεῖ προκειμένου νὰ ὑπηρετήσῃ τὰς ἀνθρωπίνας ἀντικανονικὰς δὲ συνηθείας, πόθεν ἐδιδάχθη;

Ἡ Ἐκκλησία ἐδίδαξε διὰ τῶν ἁγίων πατέρων τὴν σωματικὴν προετοιμασίαν ὥς μέσον διὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν καὶ οὐχὶ ὥς ΣΚΟΠΟΝ, ὥστε χάριν αὐτῆς νὰ καταργῇται ἡ προσέλευσις εἰς τὸ Μυστήριον! Συνεπῶς πῶς τολμᾷ ὁ ἀνωτέρω Μοναχός, παραδάτης ὑπάρχων Δεσποτικῆς ἐντολῆς καὶ ἱερῶν Κανόνων, νὰ ἐλέγχῃ τοὺς ἐφαρμύζοντας τὴν ὑπὸ τῶν πατέρων διδασχομένην σωματικὴν προετοιμασίαν, ἰδίους νόμους καὶ ἐντολὰς δημιουργῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ στερῶνται οἱ πιστοὶ τοῦ θειοτάτου Μυστηρίου;... Πῶς κατόπιν τοιαύτης ἀντικανονικῆς ἐνεργείας ἐμφανίζεται γράφων: «Νὰ μὴ λέγωμεν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶπον οἱ ἅγιοι πατέρες», ἐνῶ **ΟΥΔΕΙΣ** ἱερὸς πατὴρ μέχρι σήμερον διεκήρυξε τὰς καινοφανεῖς διδασκαλίας του; Δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν του.. ἐμπαίζεται ὑπὸ τοῦ... Πονηροῦ καὶ τῆς ἰδίας του φρονήσεως, ἐφ' ὅσον ἀπορρίπτει τὰ ὑπὸ τῆς ὁγινοῦς Παραδόσεως διδασκόμενα;

Συνεπῶς, ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὰ γραφόμενά του «πιθανολογῶν», ἢ «ἀπολελυμένως» νομοθετῶν — καὶ ὅπως δὲν γονατίζει προσευχόμενος

κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὴν Πεντηκοστὴν σεβόμενος τοὺς σχετικούς ἱ. Κανόνας, καίτοι ἡ πρᾶξις αὕτη τυγχάνει ἐκφρασεὶς εὐλαθείας — οὕτως ἄς ταπεινώσῃ καὶ ἐνταῦθα τὸ φρόνημά του εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προτασσόμενα, διότι πολλοὶ καὶ πρὸ αὐτοῦ ἠθέλησαν νὰ φανοῦν αὐστηρότεροι αὐτῆς, ἀλλὰ τελικῶς ἀπεδοκιμάσθησαν ὑπὸ τῆς ἰδίας...

ΣΤ.— Ἐν τῷ καθ' ἡμῶν ἐπίσης ἄρθρῳ τοῦ δ. π. Παῦλος συνεχῶς ἐπαναλαμβάνει δύο τινά: «Νὰ μὴ λέγωμεν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶπον οἱ ἅγιοι πατέρες» καὶ β) «Νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν γνώμην τῆς ὁλότητος», δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπαντῶντες παρατηροῦμεν ὅτι δι' ὅσων ἄχρι τοῦδε ἐγράψεν, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν καὶ οὐχὶ ἡμᾶς διδασκαλον πραγμάτων τὰ ὁποῖα «δὲν εἶπαν οἱ ἅγιοι πατέρες», παραμορφώσας ἐντολὰς καὶ λόγους αὐτῶν! Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὴν δευτέραν σύστασίν του, εὐχαρίστως δεχόμεθα οἱ ἀνδῆποτε ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὅπως κρίνῃ τὸ ἔργον ἡμῶν, καὶ ἂν ἀποδείξῃ — θεοδίως θάσει πάντοτε τοῦ ἀλαθήτου διδασκαλείου τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως — τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἀληθεύομεν, ἡμεῖς εὐθὺς θὰ ζητήσωμεν τὴν δέουσαν συγγνώμην. Ἐὰν ὁμως προτείνῃ τὴν ἀνωτέρω δοκιμασίαν διότι ἔχει πιθανὸν ἐξασφαλίσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν συμφωνίαν ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς ἀρχῆς πρὸς τὰς ἀπόψεις του, τὸν πληροφοροῦμεν τὸ κάτωθι: Αἱ **ΣΤ'** καὶ **Ζ'** Οἰκ. Σύνοδοι εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν Κανόνα ὥρισαν ἀφορισμὸν καὶ ἀνάθεμα εἰς πάντα ἀπειθῇ καὶ διαστροφῇ τῶν ἱερῶν Κανόνων. Συνεπῶς ἄς προσπαθήσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συγχώρησιν τῶν ἀνωτέρω Συνοδικῶν πατέρων, τῶν ὁποίων τὴν διδαχὴν καταφρονεῖ, καὶ ἄς μὴ ἐπιθυμῇ νὰ παρασύρῃ καὶ ἄλλους ὑπὸ τὰ αὐτὰ ἐπιτίμια εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέβαλεν ἑαυτόν...

Μὲ τὴν θεοδιότητα ὅτι ὅχι μόνον ὁ π. Παῦλος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ συμφωνοῦντες αὐτῷ ἀγαποῦν ἐλικρινῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν, οὐ μόνον λόγοις καὶ θεωρίᾳ, ἀλλ' ἐργῇ καὶ ἀληθείᾳ ἀγαμένομεν μίαν ταχείαν ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδοξίμων θέσεών των, (ἐνταῦθα ἐνονοῦμεν καὶ τὸ περιοδικὸν «**ΑΡΙΟΣ ΣΙΜΩΝ**» τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν πρὸ καιροῦ τὴν αὐτὴν κακόπιστον κριτικὴν τοῦ ἀνωτέρω Μοναχοῦ), ὥστε ν' ἀποδείξουν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν οὐδέποτε ἀπέστησαν καὶ τῆς... ὀρθοπραξίας, ἔστω καὶ ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ μορφῇ αὐτῆς, τῆς ἐκζητήσεως ἥτοι συγγνώμης διὰ παράπτωμά τι καὶ ἐνοχλήν.

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Θεοδώρητος Μοναχός

Σὺν τῇ ρητῇ ἐπιφυλάξει παντὸς ἐν γένει δικαιοματός μου, ἀρμόδιος Δικαστικὸς Ἐπιμελητὴς ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» πρὸς γνώσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπειάς, ἀντιγράφων ταύτην ὁλόκληρον ἐν τῇ σχετικῇ ἐκθέσει ἐπιδόσεως. Ἐν Ἀγίᾳ Ἀννῇ τῇ 3ῃ Αὐγούστου 1973 (παλ. ἡμ.)

Ὁ παραγγέλλων

Θεοδώρητος Μοναχός

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Πρὸς τὴν αἰωνιότητα

Καπετάν Γεράσιμος Μουσούρης

Ένας ακόμη οδοιπóρος τοῦ βίου ἀπέθεσε τὴν ὁδοιπορικὴν του ράβδον, μία ακόμη ψυχὴ ἐπτερόγισε πρὸς τὸ θεσπέσιον ὕψος τῆς αἰωνιότητος, ὁ καπετάν - Γεράσιμος Μουσούρης.

Ὁ ἀλησμόνητος καὶ εἰς ὅλους ἀγαπητὸς καπετάνιος ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Μινιές Ἀργοστολίου Κεφαλληνίας τὴν 28.10.1900. Εἰς τὸ πατρικὸ του σπίτι ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους γονεῖς του, ἐγνώρισε τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐγαλουχήθη μὲ τὰς ἀγνὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους μας.

Ἐνωρίτατα τὸν προσέλκυσε ἡ θάλασσα· τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν κατέκτησε. Ἀ' πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ ἀντιμετώπισε θυέλλας καὶ ἐφάνη ἄξιος τῶν ναυτικῶν παραδόσεων τῆς γενεαίρας του.

Ἀπόμαχος προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς Διευθυντῆς τῆς Ναυτικῆς Ἐταιρείας «Μαρκεσσίνης».

Ἄν καὶ εὐδοκίμησε εἰς τὸν ναυτιλιακὸν καὶ ἐπιχειρηματικὸν τομέα, ἐν τούτοις δὲν ἐνέκρωσε τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τὴν ὕλην καὶ τὸ χρῆμα.

Ἡ ψυχὴ του κατηυθύνετο ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἐγνώριζε καλῶς ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε πόλιν μένουσαν», δι' αὐτὸ, ὡς ἐπιδέξιος ναυτικός, διέπλευσε τὴν θάλασσαν τοῦ παρόντος βίου, μὲ τὴν βεβαιότητα τοῦ λιμένος τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας.

Δι' αὐτὸ ἀνεδείχθη πιστὸς «ἄχρι θανάτου», ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ἀναγεγεννημένος.

Τίμιος αἰῶνος, εὐπροσέγγορος, φιλόξενος, φιλόανθρωπος. «Ἐσχόρπισεν, ἔδωκεν τοῖς πένησιν», ἐδώρησε εἰς Ναοὺς καὶ Μοναστήρια καὶ ὅλα αὐτὰ ἀθόρῳ.

ὑπῆρξε πνευματικὸν τέκνον τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Π. Εὐγενίου Διονυσάτου.

Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὸν ἐκάλεσε πλησίον του τὴν 27.6.1973 καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, παρὰ τὸν Καρελᾶ Παιανίας Ἀττικῆς.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσῃ ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὴν αἰζυγὸν του Ἑλένην, ὥστε ἐν ὑπομονῇ νὰ σηκώσῃ τὸν σταυρὸν τῆς δοκιμασίας.

Ἐκδοσις Ὁρθοδόξου περιοδικοῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μοῆς Ἐσφιγμένου

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ εὐρύτατα τὸ μηνιαῖον Χριστιανικὸν Ὁρθόδοξον Δελτίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιστροφή πρὸς τὸν Θεόν».

Πρόκειται ἐμολογουμένως περὶ ἐνὸς φυλλαδίου μὲ ποικίλην οἰκοδομητικὴν ὕλην καὶ θέματα λίαν ἐνδιαφέροντα διὰ τοὺς εἰλικρινῶς καὶ γνησίως ἀγαπῶντας τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ὁ Ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς Πατὴρ Παῦλος ὁ Ἀγιορείτης τυγχάνει ὄντως ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ συγχαρητηρίων, διότι ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς τοιαύτης ἐκδόσεως, ἥτις θὰ ὠφελήσῃ πολλοὺς καὶ θὰ τοὺς δώσῃ τροφὴν πνευματικὴν πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀγιασμόν αὐτῶν.

Εὐχόμεθα ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν εἰς τὸν Πατριολογιώτατον Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μοῆς Ἐσφιγμένου Ἀρχιμανδρίτην Πατέρα Ἀθανάσιον, εἰς τοὺς λοιποὺς Πατέρας τοῦ Ἱεροῦ τούτου Κοινοβίου, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἀκάματον αγωνιστὴν τῆς Ὁρθοδόξιας Πατέρα Παῦλον, οἵτινες ἀγωνίζονται σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας καὶ εἶναι ἑτοιμοὶ καὶ τὸ αἷμα των, νὰ χύσουν ὑπὲρ τῆς ἀγίας καὶ ἀμώμου Ὁρθοδόξιας.

Χαιρετίζομεν τὴν ἐκδοσὶν ταύτην μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Χριστῷ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» τὸ ἔγκριτον καὶ πάνυ ἀξιόλογον περιοδικὸν τοῦτο.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὸ Δελτίον τοῦτο, ἃς ἀποτείνηνται εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν:

Παῦλον Μοναχόν

Ἐρημητήριον «Ζωοδόχου Πηγῆς»

Ἱερὰν Μοῆν Ἐσφιγμένου

Ἁγίου Ὁρος

Αναυοίνωγισ

Κατόπιν απαράσεως τής 'Ιερᾶς 'Ημῶν Συνόδου καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, τὸ ἐσχάτως ἀποπερατωθὲν διὰ μεγίστων θυσιῶν πάντων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐν ΤΣΑΚΩ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ μας, ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους 1973 θὰ λειτουργήσῃ διὰ τὴν ἐπιτελέσῃ τὸ θεάρεστον ἔργον τοῦ ἀφ' ἐνὸς τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων μας κατὰ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ πόνου τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀδυνάτων.

Εἰς τοῦτο θὰ λειτουργήσουν δύο τμήματα.

1. Τμήμα Γηροκομείου: πτέρυξ ὑπερηλικίων γραιῶν.

2. Τμήμα Οἰκοτροφείου: πτέρυξ νέων ἡλικίας 14—18 ἐτῶν.

Παρακαλοῦμεν τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς μας ὅπως γνωρίσουν εἰς τὰ ἐκκλησιασμάτα των διὰ καταλήλων ὁμιλιῶν τὴν ἑναρξιν λειτουργίας τούτου.

Διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ εὐαγοῦς τούτου ἰδρύματος μας, ὅπερ θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγῶνος, πρέπει πάντες νὰ τεινώμεν χεῖραν βοηθείας.

Οἱ ἐιθυμοῦντες νὰ εἰσαχθοῦν ὡς τρόφιμοι εἰς τοῦτο δέον ὅπως ἀπευθύνονται διὰ πλείονας πληροφορίας εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν Κάνιγγος 32 τηλ. 628.280.

Ὁ Πρόεδρος

+ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐγκρίνια

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου καὶ ἑτέρων κληρικῶν ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκρίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μαρίας τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Ντάρτζας Κερατέας τὴν 17ῃ Ἰουλίου ἐ.ε.

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκρίνια:

1) Τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαχθαληνῆς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης τὴν 23 Ἰουλίου ἐ.ε.

2) Τοῦ Ἱ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς εἰς Ρευματιὰν Φαρσάλων τὴν 6 Αὐγούστου 1973.

3) Τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Φλωρίνης τὴν 15 Αὐγούστου 1973.

Δωρεὰ ἐν ζωῇ

Τὸ Ἱερὸν Πουχαστήριον τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς Θέρμην (Σέδες) Θεσσαλονίκης τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Βούρδουλα μετεδιδάσθη διὰ συμ-

βολαιογραφικῆς πράξεως εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Συγχάρισμα τὸν ἀνωτέρω Ἀρχιμανδρίτην καὶ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ διὰ τὴν εὐγενῆ πράξιν αὐτῶν καὶ εὐχόμεθα τὸ παράδειγμά των νὰ εὕρῃ καὶ ἑτέρους μιμητὰς.

Πανηγύρεις Ὀκτωβρίου

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Σκέπης πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Ἀγ. Στεφάνου (Μπογιατίου), 2) Κερατέας (Π. Χρυσάνθου), 3) Διονύσου καὶ 4) Δαφνίου.

Τὴν 2 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Φυλῆς Ἀττικῆς.

Τὴν 20 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Ἀρτεμίου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 26 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀμφιάλης, 2) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου καὶ 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Καβάλας.

Τὴν 27 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Μ. Νέστορος πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης.

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Παῖσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15,—

» Ἐτησίᾳ » 30,—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 3